

O zbirki Andreja Štera

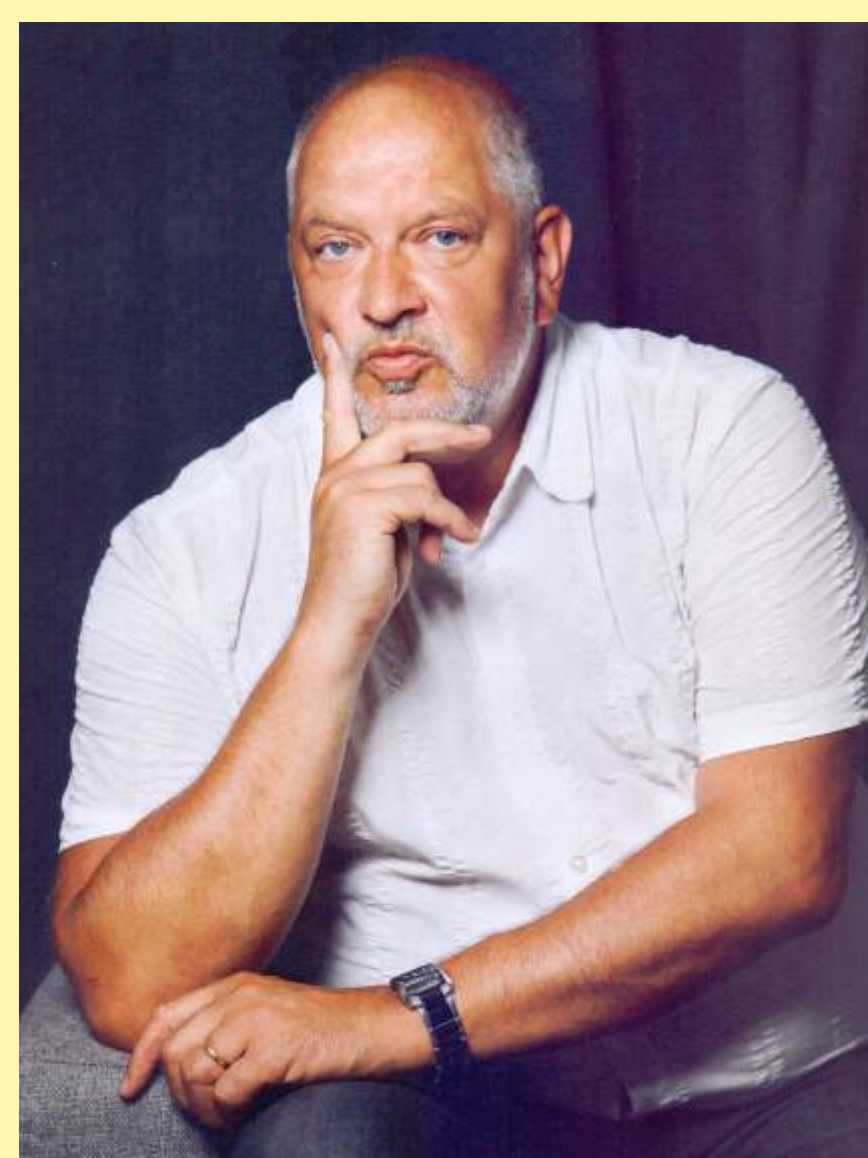
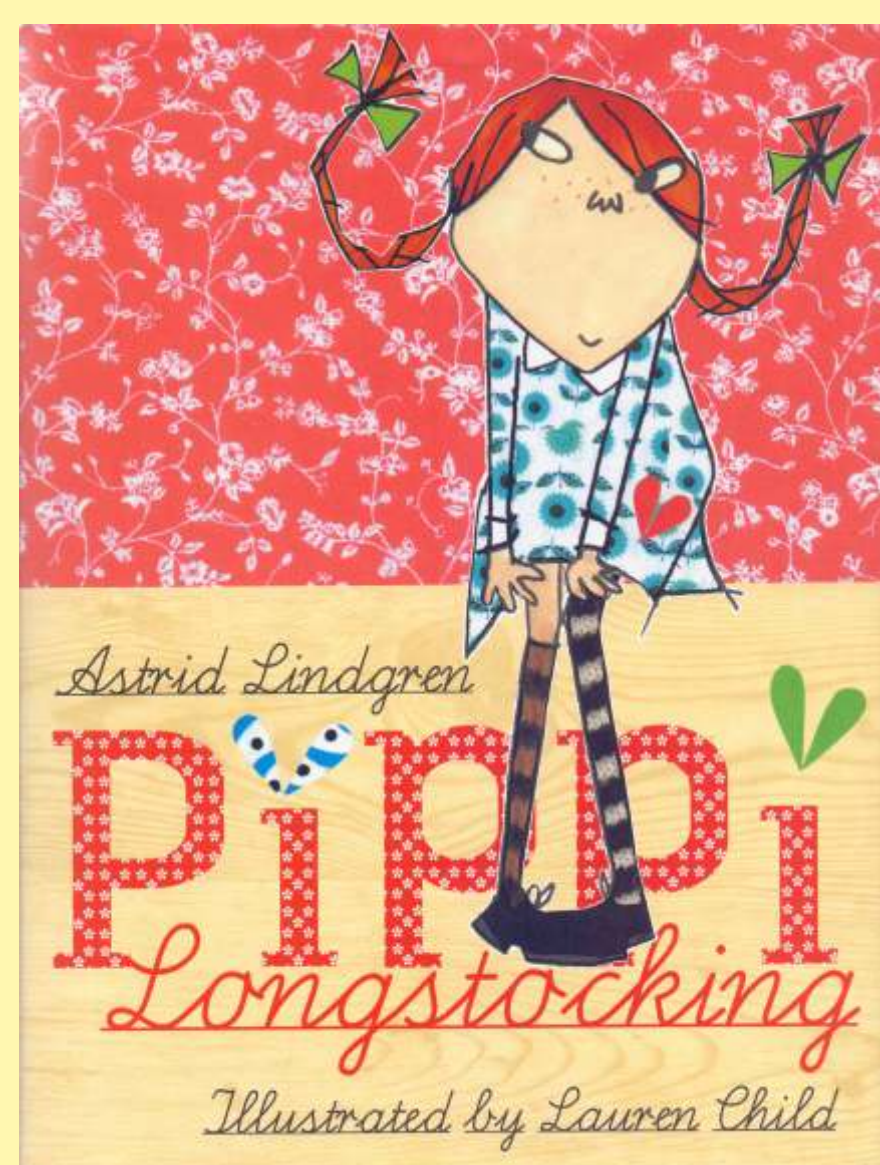
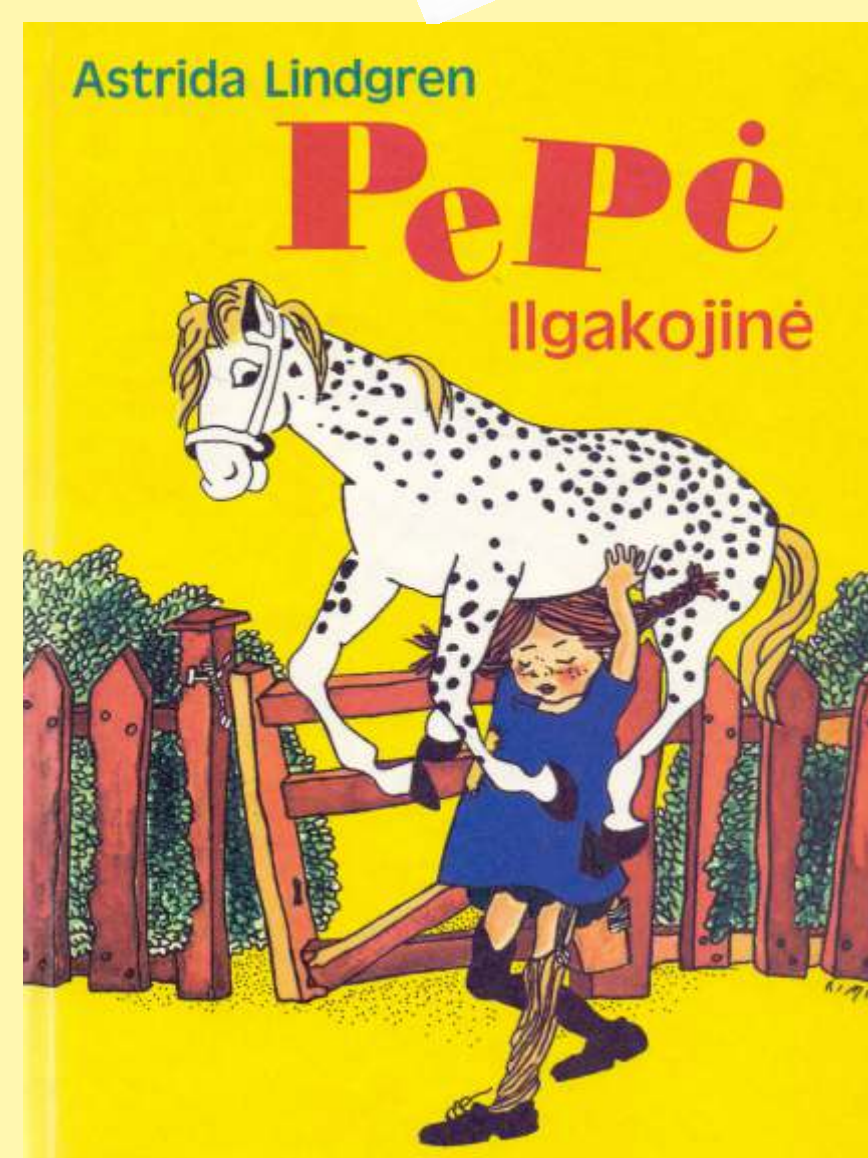

Foto: Aleksandra Saša Prelesnik / Adria Media Ljubljana

Vodja konzularnega sektorja Ministrstva za zunanje zadeve Republike Slovenije Andrej Šter se je rodil leta 1958, istega leta pa je izšla prva knjiga o Piki Nogavički v slovenskem jeziku. S Piko je vse življenje posebej povezan. Kadar gre na zasebno ali diplomatsko pot, pobrska tudi po trgovinah in antikvariatih ter išče izvod, ki ga v svoji zbirki knjig o priljubljeni junakinji še nima. Razstava razkriva dolgoletno predano delo zbiratelja ter nastanek in rast njegove bogate zbirke.

Avtorica razstave: Stanka Ledinek
Oblikovalec: Peter Groznik - Peč

Literatura in viri

Ustni vir: Andrej Šter

Zbirka knjig o Piki Nogavički, lastnik Andrej Šter

Astrid Lindgren: Pika Nogavička (prevod Kristina Brenkova)

Astrid Lindgren: Pika Nogavička (prevod Nada Grošelj)

Marjan Marinšek: Astrid Lindgren, 1997

Marjan Marinšek: Zvezda Astrid, 2007

Borut Omerzel: Andrej Šter, intervju. Playboy, 2020

KNJIŽNICA
KNJIŽNICA VELENJE

Kratka zgodovina Andreja Štera

Andrej Šter kot gimnazijec

Z bratom in sestrami

Andrej Šter je rojen 12. junija 1958, doma iz Britofa pri Kranju.

Kot otrok si je želel, da bi delal v cerkvi in to kot tisti, ki med mašo pobira denar. Nato se je prebudila želja, da bi bil gozdar, v gimnaziji pa je razmišljal tudi o študiju primerjalne književnosti. A ker sta šla dva najboljša prijatelja na pravo, se je za to odločil tudi on.

Družinsko potovanje

Kariero je pričel kot finančni inšpektor na SDK (služba družbenega knjigovodstva), nato so se službe in funkcije kar vrstile: bil je član kranjskega izvršnega sveta; državni sekretar; minister v Drnovškovi vladi. Med 1997 in 2004 je služboval kot državni podsekretar na ministrstvu za notranje zadeve za področje vizumske politike, nato je bil generalni direktor direktorata za mednarodno pravo in zaščito interesov. Nadalje je opravljal funkcijo državnega sekretarja na zunanjem ministrstvu, sedaj pa je vodja konzularnega sektorja ministrstva za zunanje zadeve.

Ob Jadranu z ženo Meto in hčerko Petro

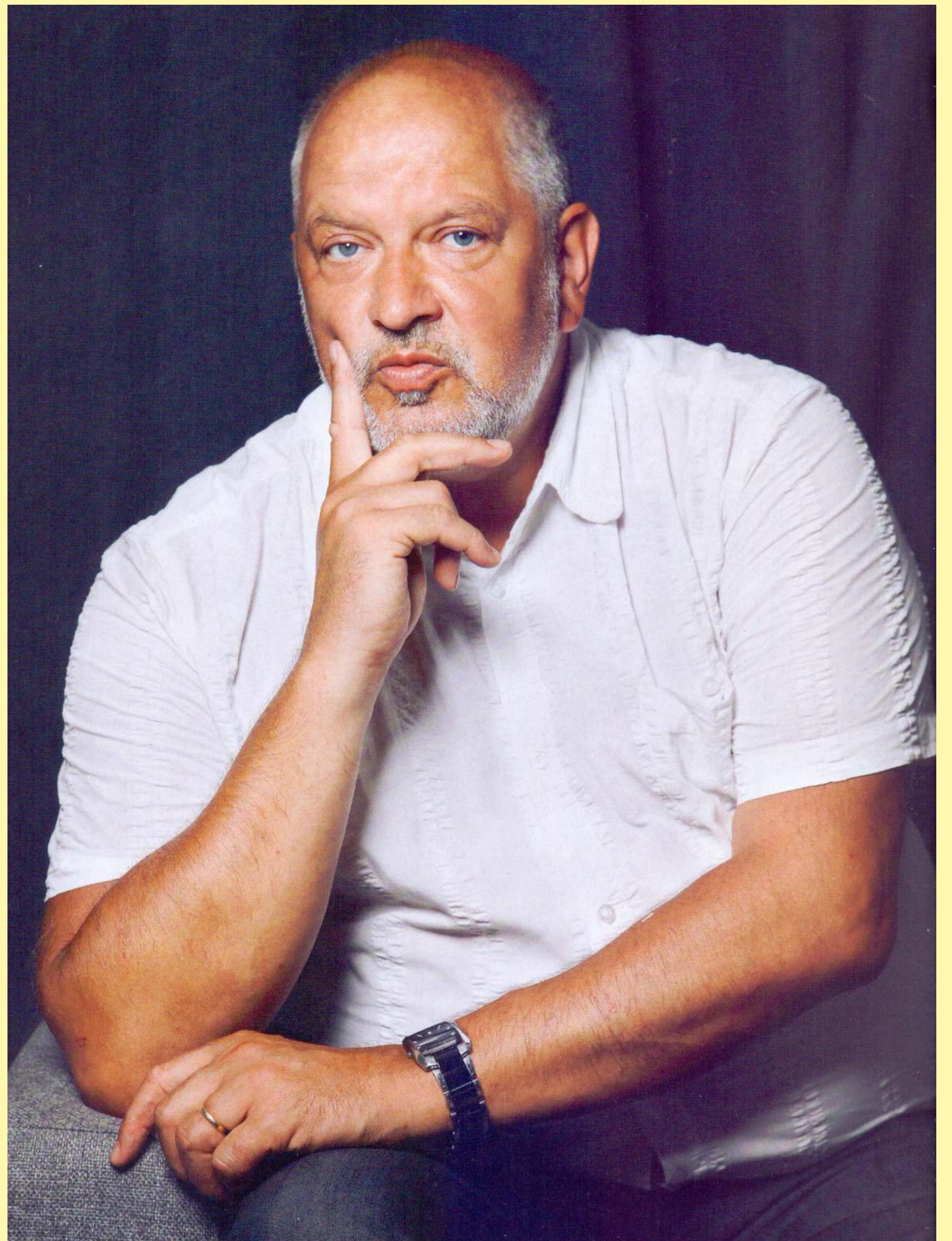
Na domačem vrtu

Je zavezan dobroti, osebno in prek malteškega viteškega redu, ki ima v svojem poslanstvu zapisano skrb za ljudi v stiski, hkrati pa skrb za duhovno rast - osebno in družbeno.

Živi v Kranju z ženo Meto, s katero imata dve hčerki, pravnico Barbaro in ekonomistko Petro. Andrej Šter je tudi dedek, že trikratni.

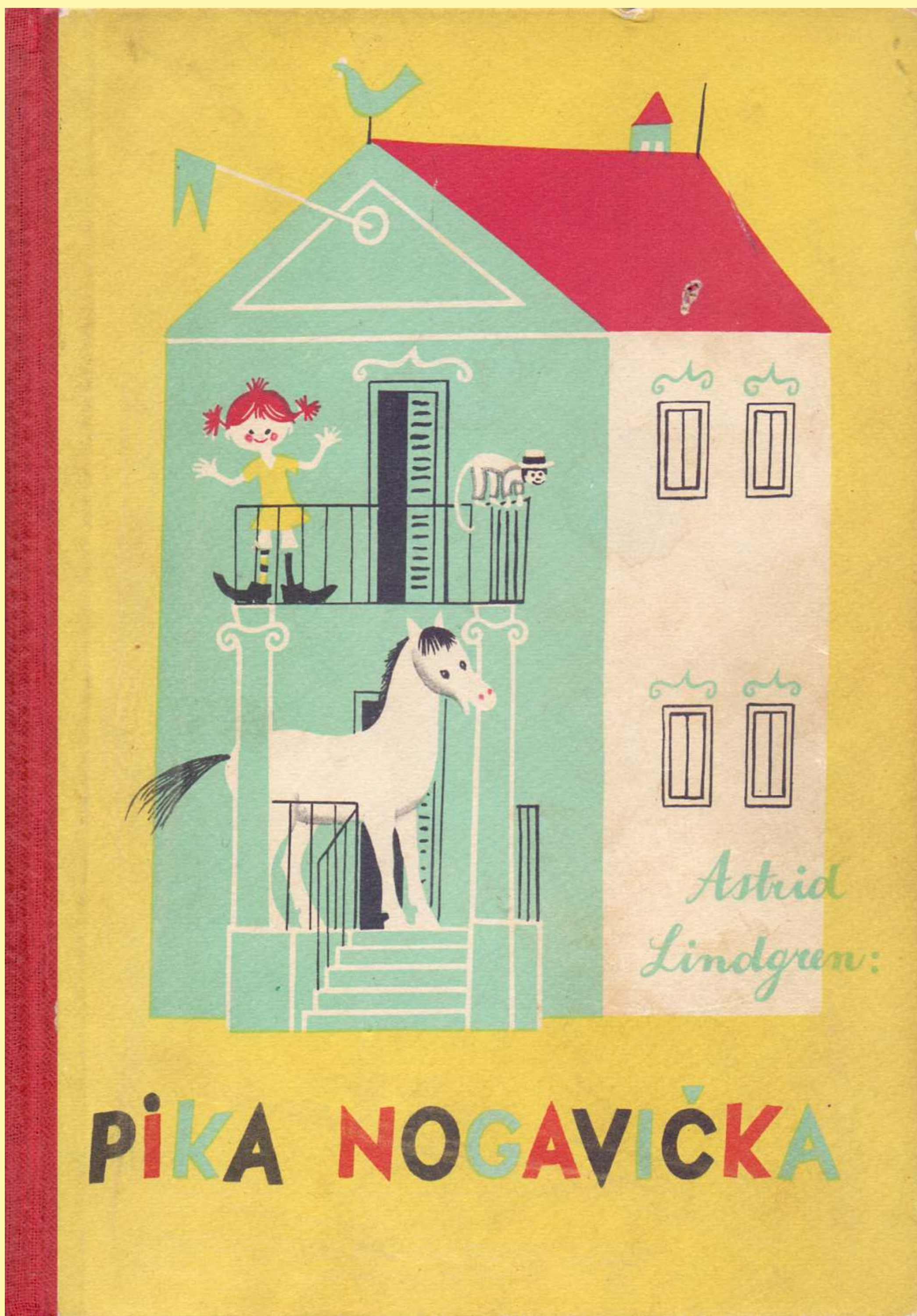

Papež Janez Pavel II. v Sloveniji leta 1996, Andrej Šter kot vodja državnega odbora za pripravo obiska

Andrej Šter, 2020. Foto: Aleksandra Saša Prelesnik / Adria Media Ljubljana

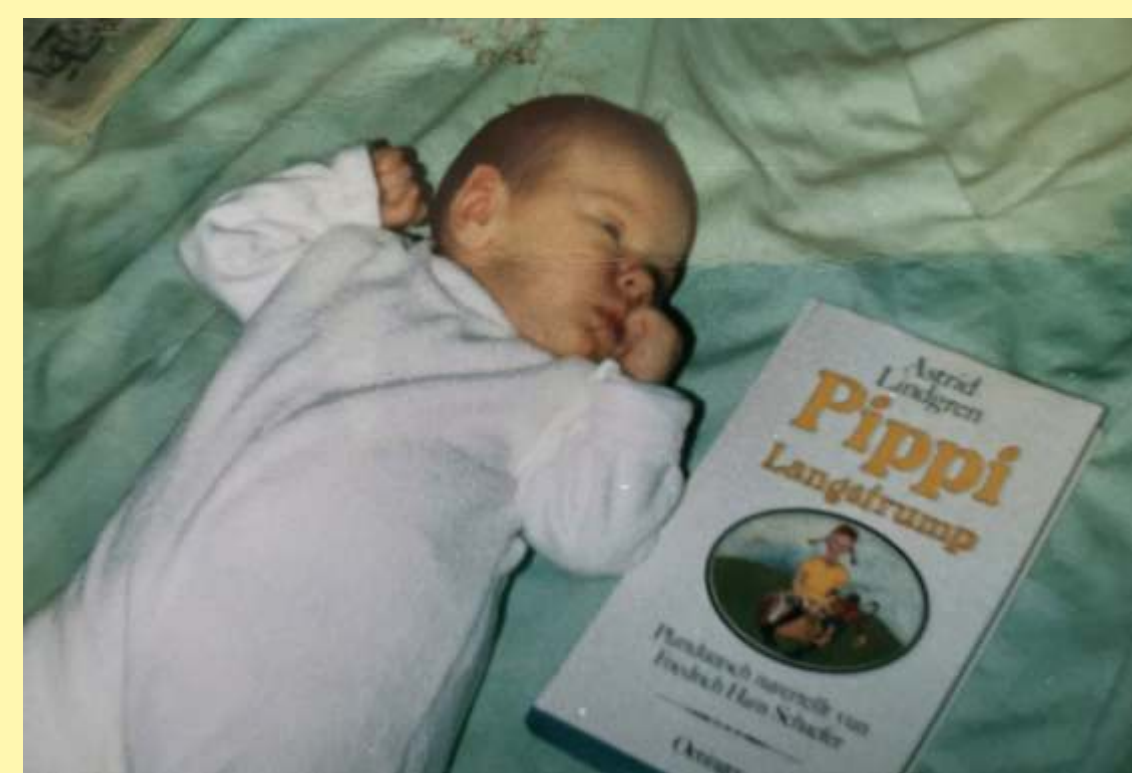
Navdihujoče sobivanje Pike in Andreja

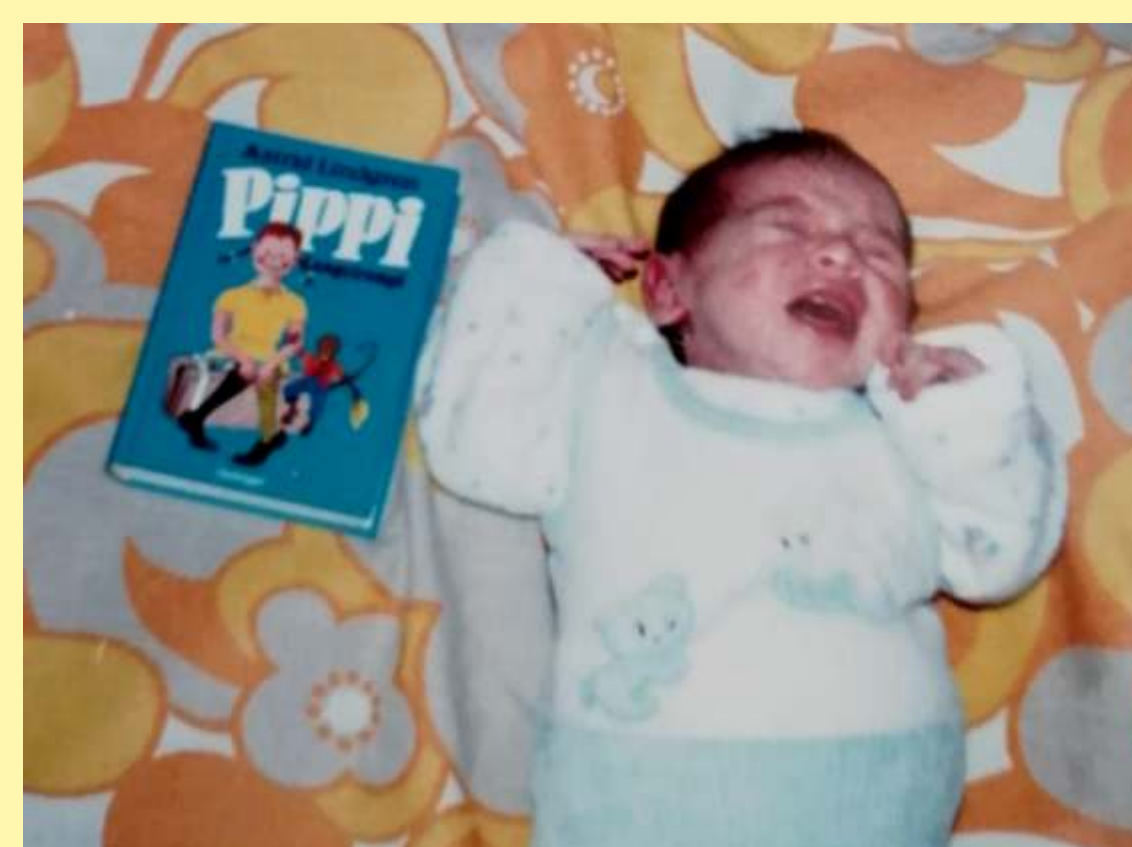
Knjiga, ki je povzročila pravo odvisnost

Enajstletni Andrej, ki ga je pri raziskovanju ruševin navdihovala tudi Pika

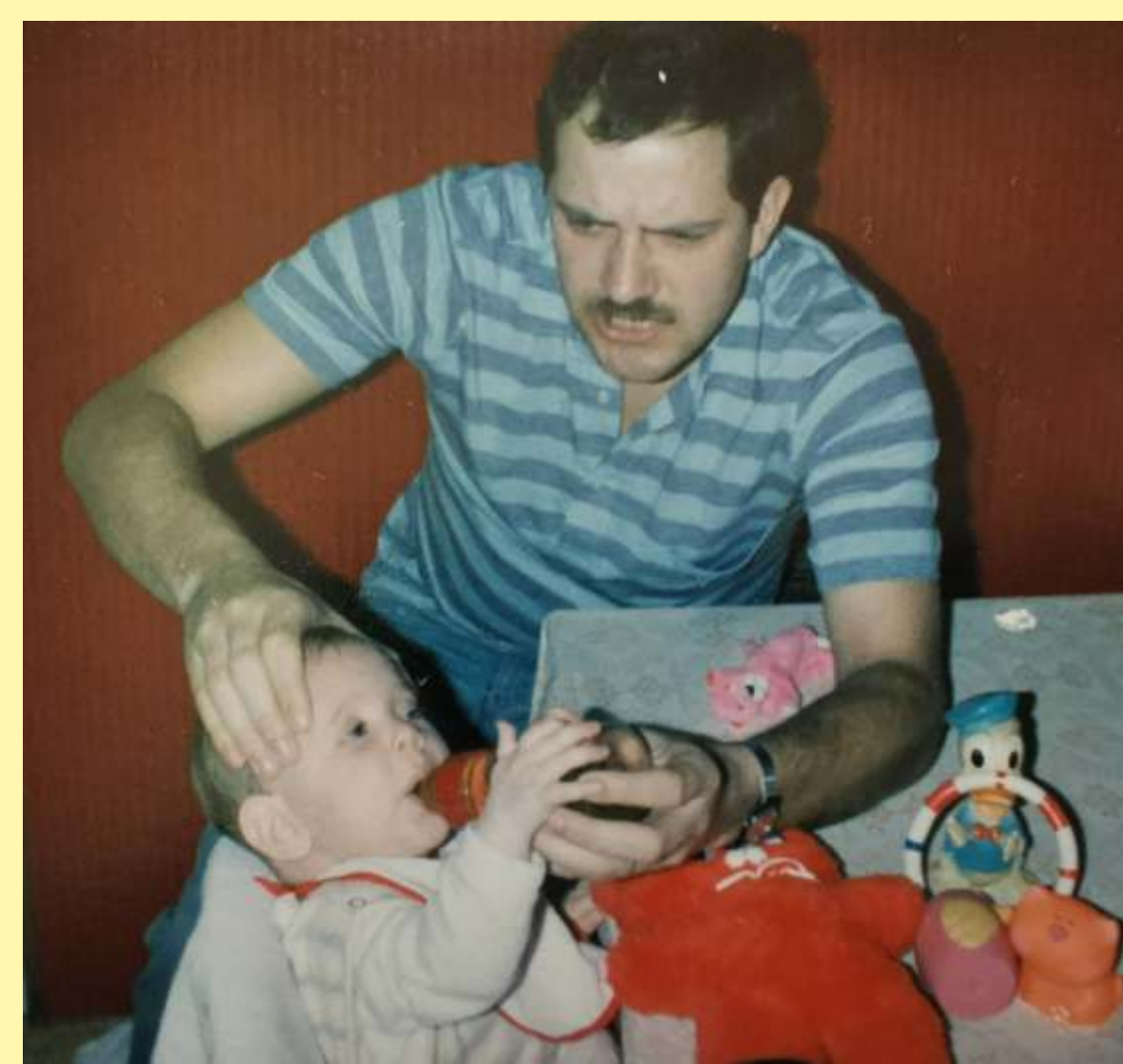
1987 se je rodila prva hči Barbara, obenem je pričela nastajati zbirka.

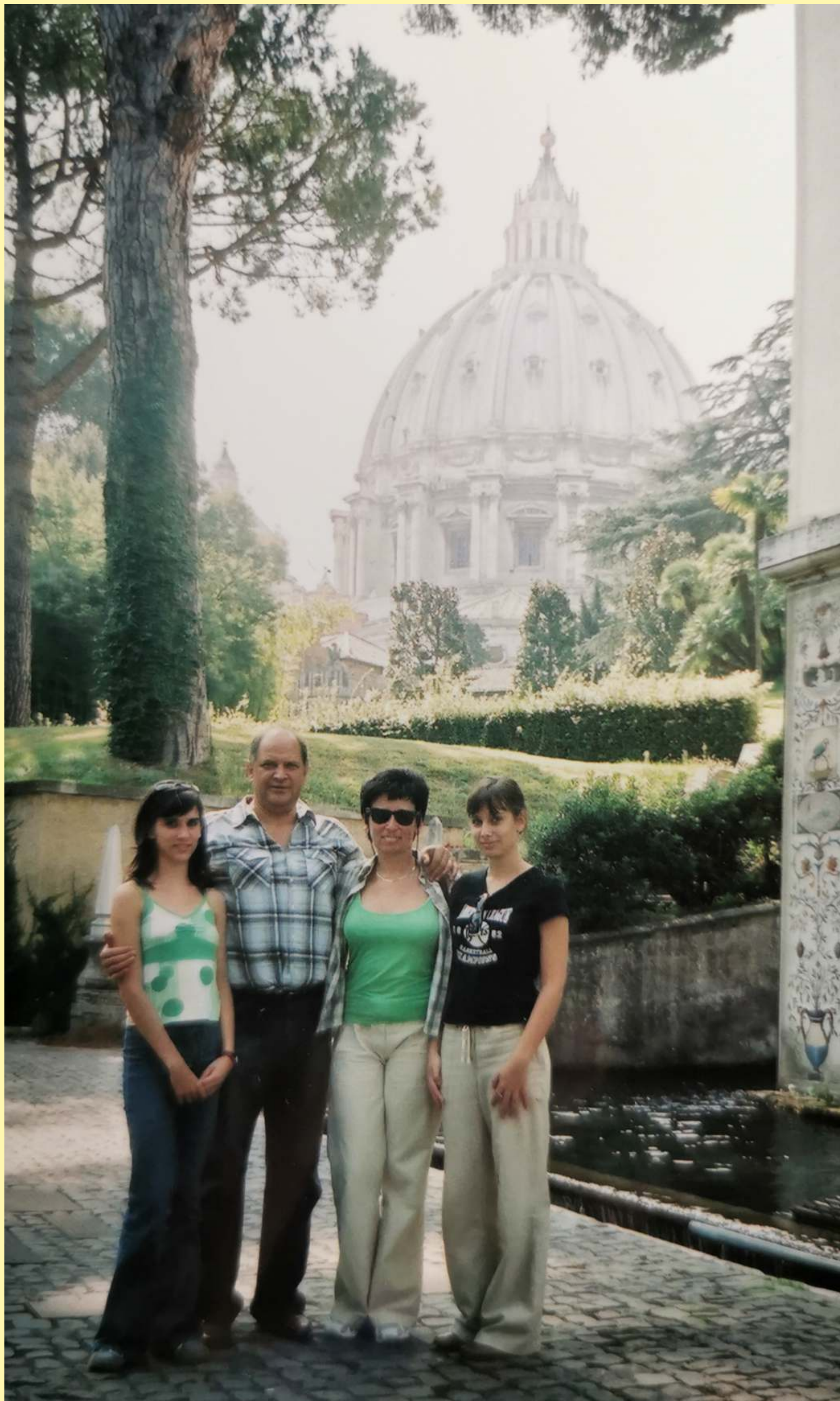
Tudi mlajša hči Petra se je zgodaj srečala s Piko.

Andrej se je srečal z zgodbo o Piki, ko je izhajala kot podlistek v Pionirju, v letih 1955/56. Doma so imeli knjige v posebni kredenci in so jih z velikim spoštovanjem jemali v roke (podobno kot kruh). Med njimi je bila tudi rumena knjiga Pika Nogavička, ki je kmalu našla svoj stalni prostor na nočni omarici ob Andrejevi postelji.

Na sindikalnem izletu v Istanbulu leta 1987 je med potepom po mestu zašel v antikvarijat. Tam je naletel na knjigo v neknižnem nemškem narečju z naslovom Pippi Langstrumpf. In ga spreleti – pa saj to je Pika Nogavička! Piko v nemškem narečju je prinesel domov, kjer se je tiste dni tudi rodila njegova prva hčerka. Družina in zbirka sta pričeli rasti ...

»Močan sem kot Pika Nogavička ...«

Potovanja so združena z iskanjem knjig, tokrat v Rimu

*Pisem pa samo jaz v naši hiši ljubiteljica te knjige. Atji je nad Piko tako nar-
dužen, da je pred približno dvajsetimi leti začel skrbeti Piko nogavičko v raz-
ličnih jezikih. Do sedaj ima že blizu 50 izvodov med njimi tudi kitajsko, izraelsko,
rusko in nemško ter špansko narečje. (pokažem nekaj knjig)*

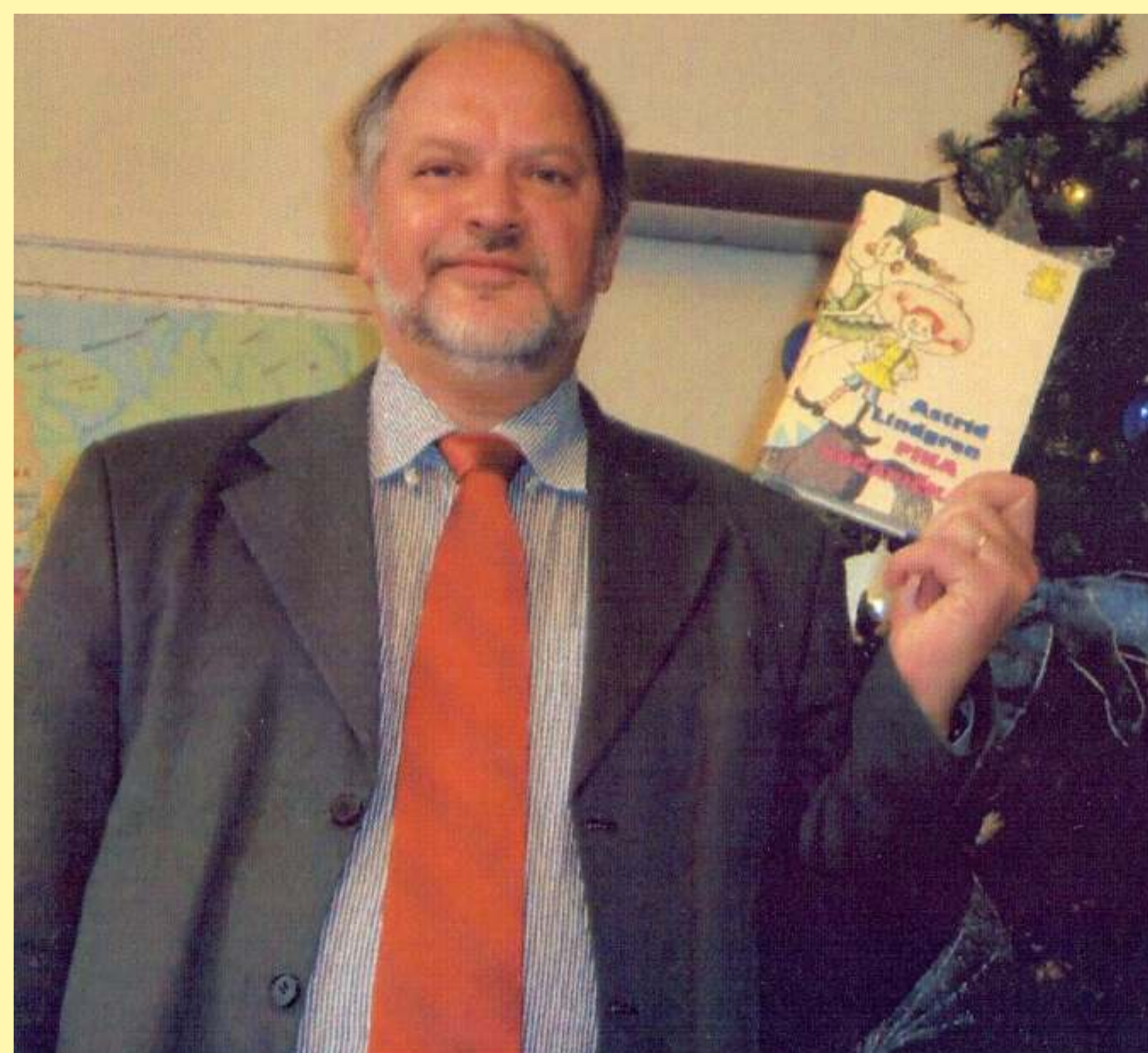
Priprava starejše hčerke Barbare na referat v osnovni šoli

Tudi družino je okužil s to radoživo deklico. Najprej so jo prebirali skupaj in očka se je od vseh najbolj krohotal. Nato sta jo začeli hčeri brati tudi sami – povzemali sta že poznano, nato sta jo predelali samostojno. Bila je ena od njenih prvih beril.

Najprej so ga najbolj prevzele zgodbe, povezane s šolo in potovanji. Sčasoma pa je v njej našel vedno več. In še vedno, še po stotem in več branjih v njej najde stvari, ki jih do sedaj še ni videl.

Andrej je sodeloval v APZ (Akademski pevski zbor) France Prešeren Kranj. Vsi člani tega zbora so poznali Piko Nogavičko, pogovarjali so se s citati iz nje, ponotranjili so jo. Odmevale so prave salve smeha, nastajali so interni heci. In ob vsakem obisku zbora v tujini, je zbirka pridobila kakšen izvod več.

Bere jo v vsakem razpoloženju – ko išče navdih, ko je vesel, ko je žalosten, ko želi podoživeti otroštvo ... In vedno najde misel ali smernico, ki jo potrebuje v tistem trenutku.

Vedno in povsod – Andrej s Piko

Knjige v zbirki so v različnih jezikih in v različnih izdajah.
Danes, septembra 2020, jih je 367 v 70 različnih jezikih.

Kratka zgodovina Pike Nogavičke

Astrid Lindgren, 1944

Švedska in nato ves svet

Knjiga Pika Nogavička je bila zapisana po drugi svetovni vojni leta 1945, ko je avtorica Astrid Lindgren pričakovala, da bo konec strahu in nesigurnosti, vendar temu ni bilo tako. Zgodbe so kot ustne pripovedke hčeri pričele nastajati že nekaj let prej.

Celotna zgodba podira tabuje, je čisto netipična. Pika je punca, ki tepe fante. Močna tako, da dvigne konja. Ima zlatnike, ki jih radodarno deli naokoli. Živi sama v napol razpadajoči hiši in se opira zgolj na poštenost in pogum. Je tip prikupne, neprekosljive čarobne vile našega veka, ne pozna ne lakote, ne bolečine, ne stiske srca in noče odrasti, kajti v svetu odraslih je doma vse, kar je hudo ...

Prva izdaja Pike Nogavičke na Švedskem je bila v letih 1945-1948, izšla je v treh knjigah. Vse je ilustrirala slikarka Ingrid Vang Nyman.

Leta 1952 so prvič izšle vse tri zgodbe natisnjene v eni knjigi.

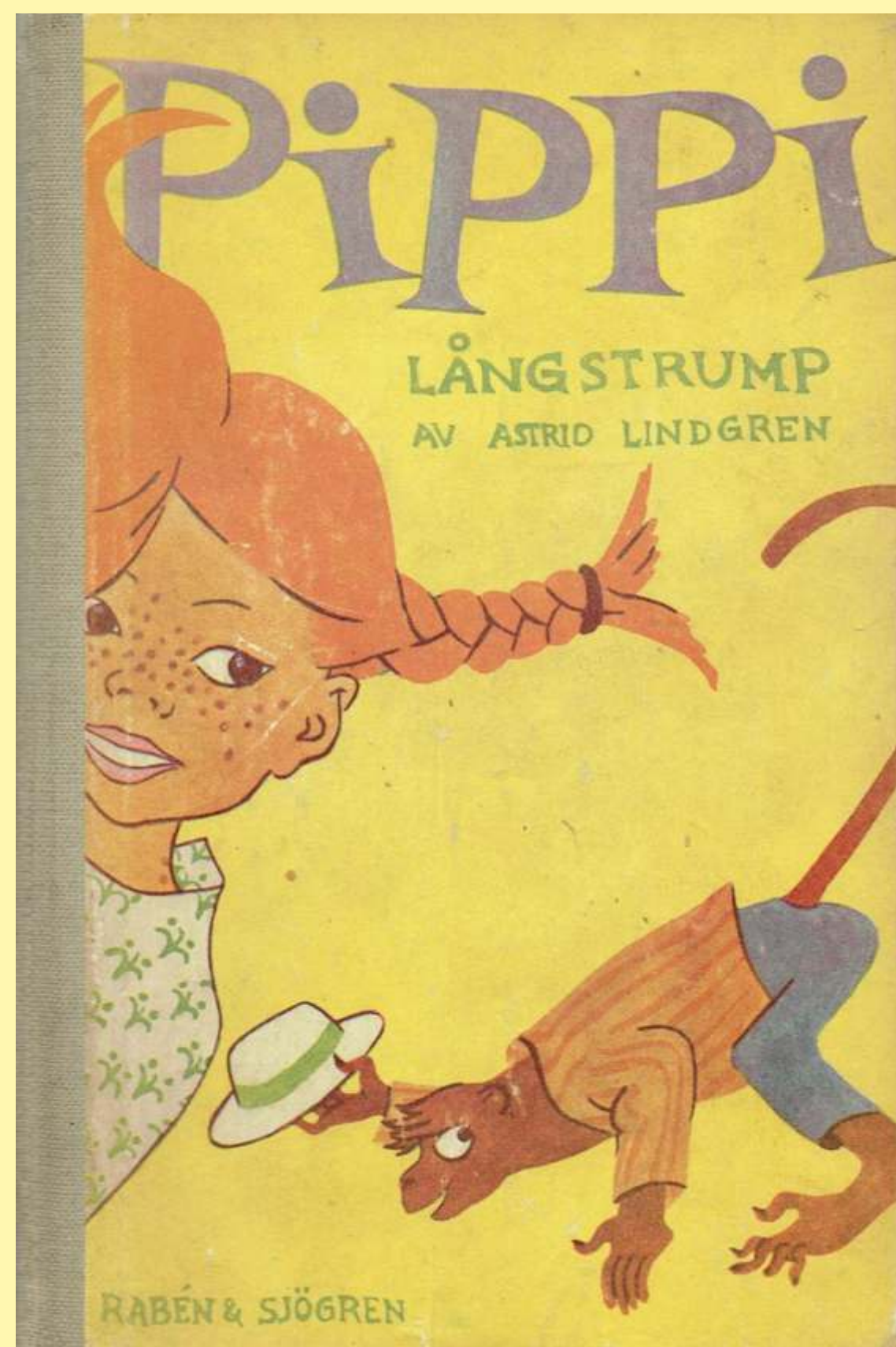
Pika Nogavička je postala zvezda na Švedskem, njene dogodivščine so izšle tudi kot slikanica (prvič že leta 1947), uprizarjali so jo v gledališčih za otroke, izhajala je kot strip v nadaljevanjih, ustvarili so pevno igro, tiskali pobarvanke ...

Piko so pričeli prevajati v tuje jezike in pričela se je njena zmagovita pot po celem svetu.

Po začetnih težavah s kritiki je Pika končno zmagala, to zaslugo pa je imela seveda Astridina največja in najbolj pomembna skrivnost – sama se je živo spominjala, kako je biti otrok, zato je tudi lahko pisala knjige zanje.

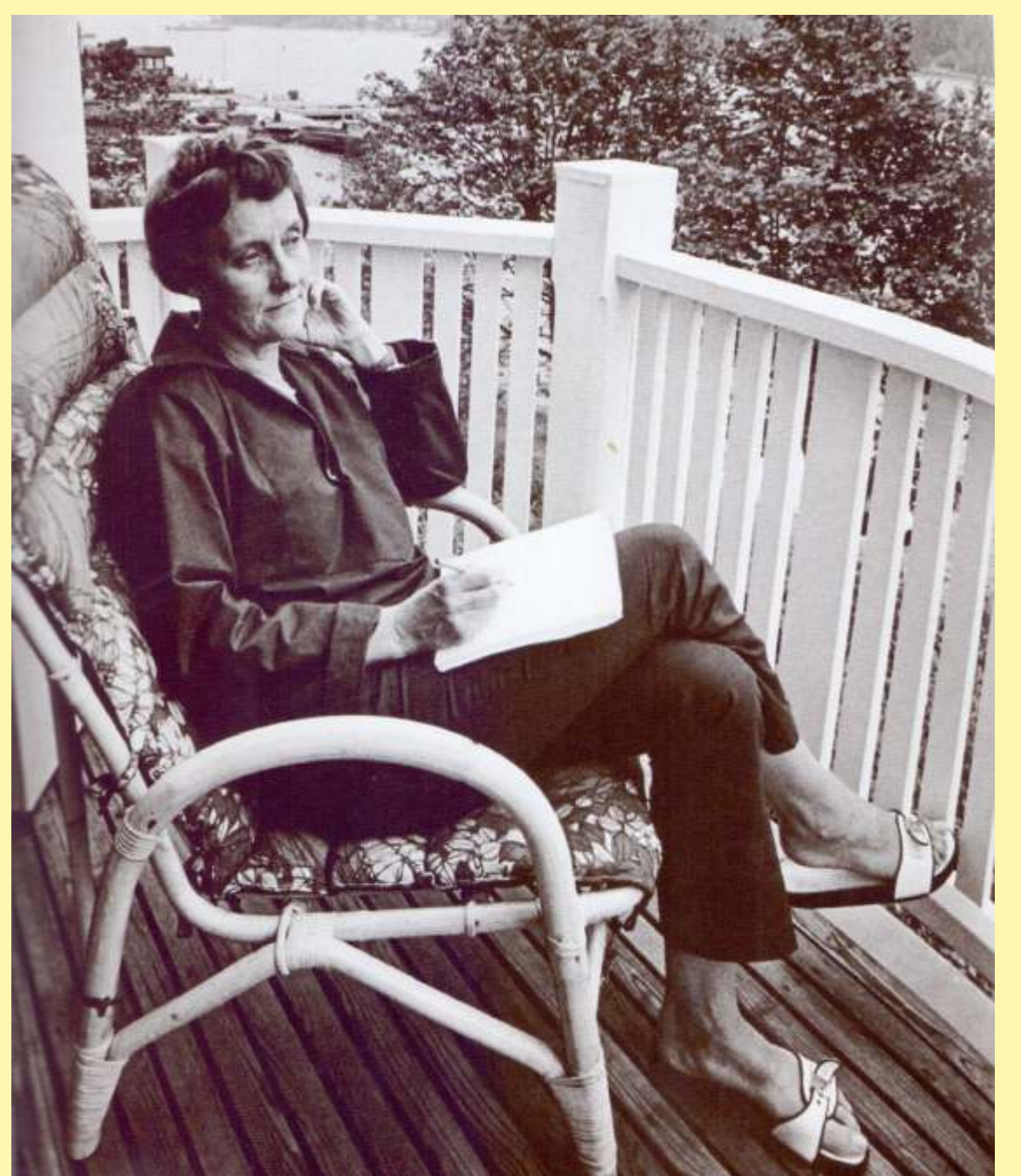
Ilustratorka originala Ingrid Vang Nyman

Prva švedska izdaja Pike Nogavičke, 1945

Najljubši filmski otrok pisateljice - Inger Nilsson kot Pika Nogavička

Astrid na balkonu počitniške hišice, 1967

Pika Nogavička v Sloveniji

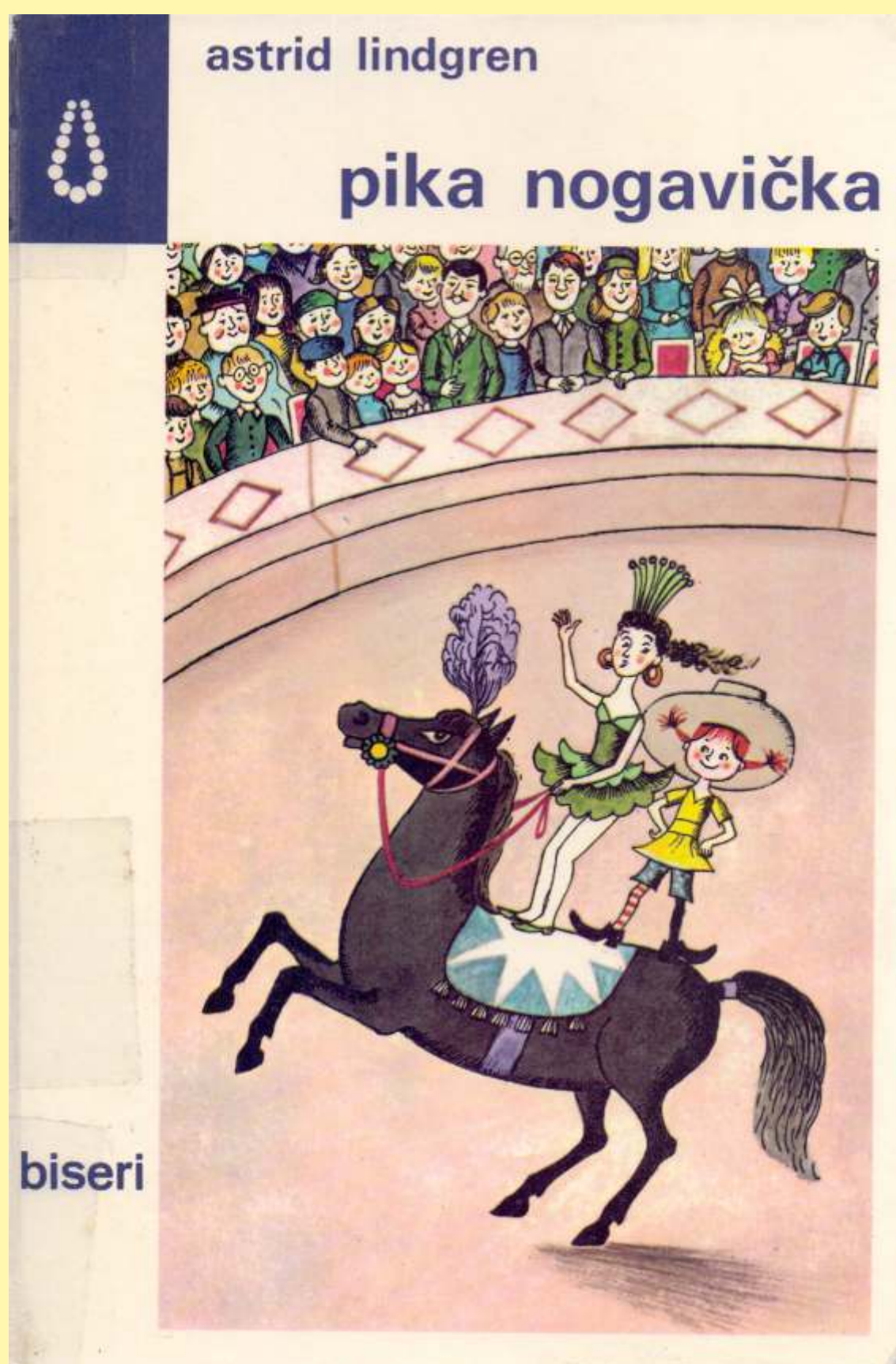
Prvič izide leta 1958.

Kristina Brenkova je bila prva prevajalka Pike Nogavičke pri nas. Z neposrednim dogovorom je pridobila soglasje Astrid Lindgren, da posloveni imena. Tako imamo Anico in Tomaža in ne Annike in Tommyja. Herr Nilsson je pri nas gospod Ficko, Villa Villekulla pa je naša vila Čiračara.

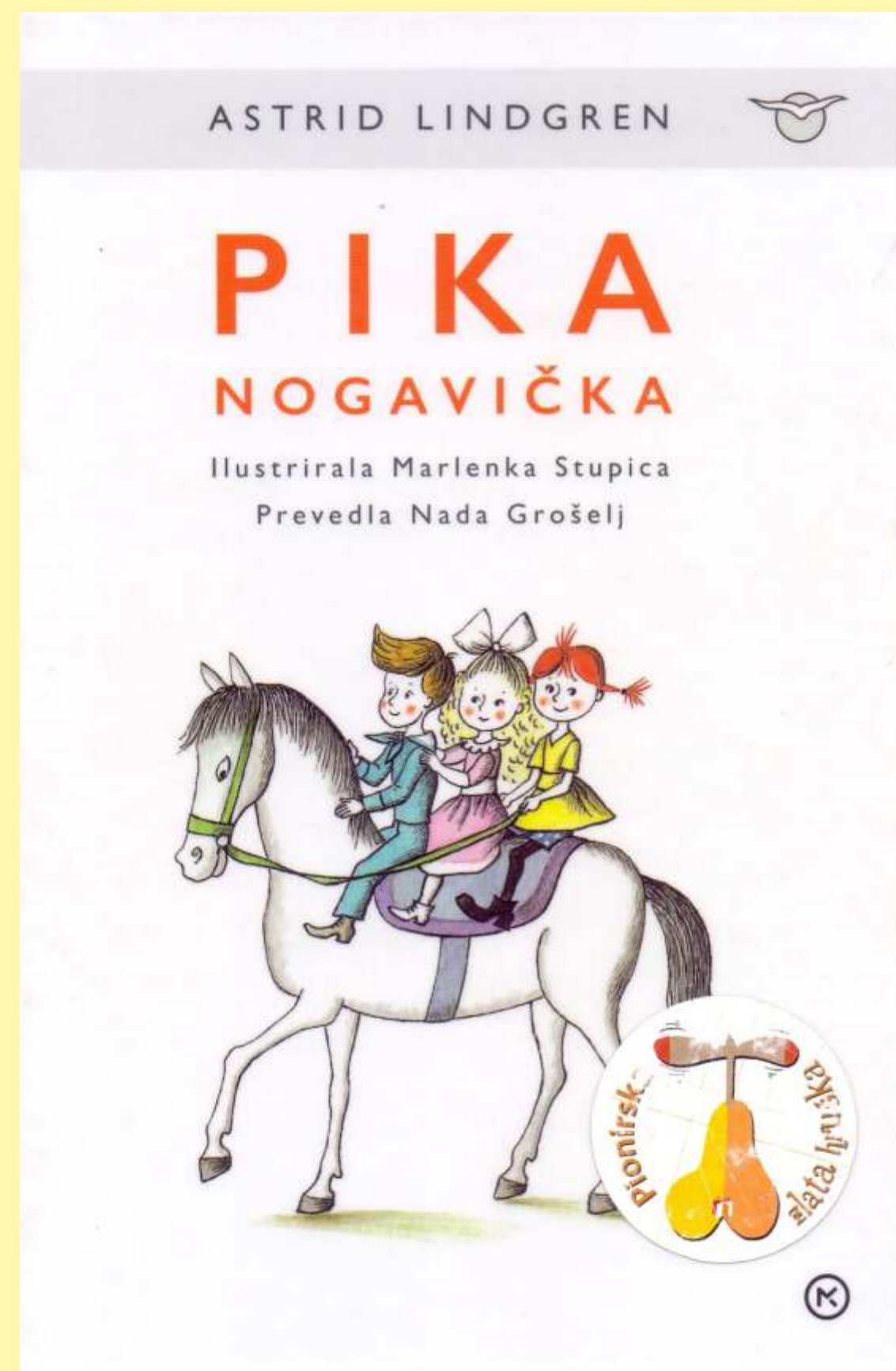
Ilustracije Ančke Gošnik Godec so genialne.

10. oktobra 1990 se zgodi prvi Pikin cican v Velenju, ki pozneje preraste v Pikin festival, največjo otroško prireditev v Sloveniji.

Nov, moderniziran prevod Nade Grošelj iz leta 2015 je izjemen. Jezikovno in tehnično. Knjiga je še vedno enaka, ampak zapisana v sodobnem jeziku, bližje sedanjemu bralcu.

Ena od slovenskih izdaj s prevajalko Kristino Brenkovo, 1969

Nov slovenski prevod, prevajalka Nada Grošelj, 2015

Prva prevajalka Pike v slovenščino Kristina Brenkova

Slovenska ilustratorka Marlenka Stupica

Prvi Pikin cican sta vodila Božo Kos in Sten Vilar

Pika Nogavička

Slovenija, ilustracije Marlenka Stupica

Japonska, ilustracije Izuho Sudō, Makiko Tanaka

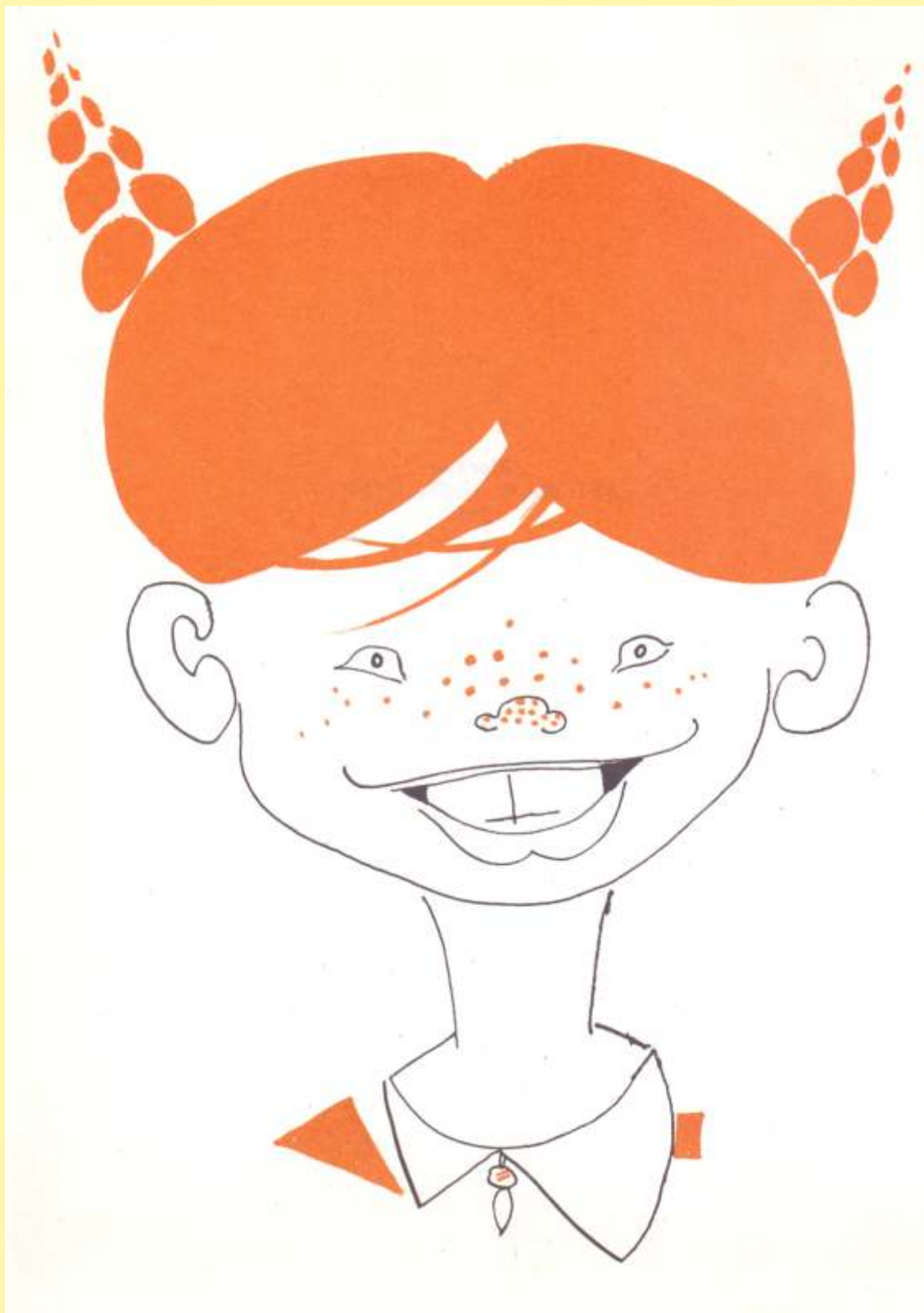
Iz filma, foto Bo-Erik Gyberg

Izrael

Srbija, ilustracije Manja Radić Mitrović

Rusija, ilustracije I. Tokmakov

Koreja, ilustracije Rolf Rettich

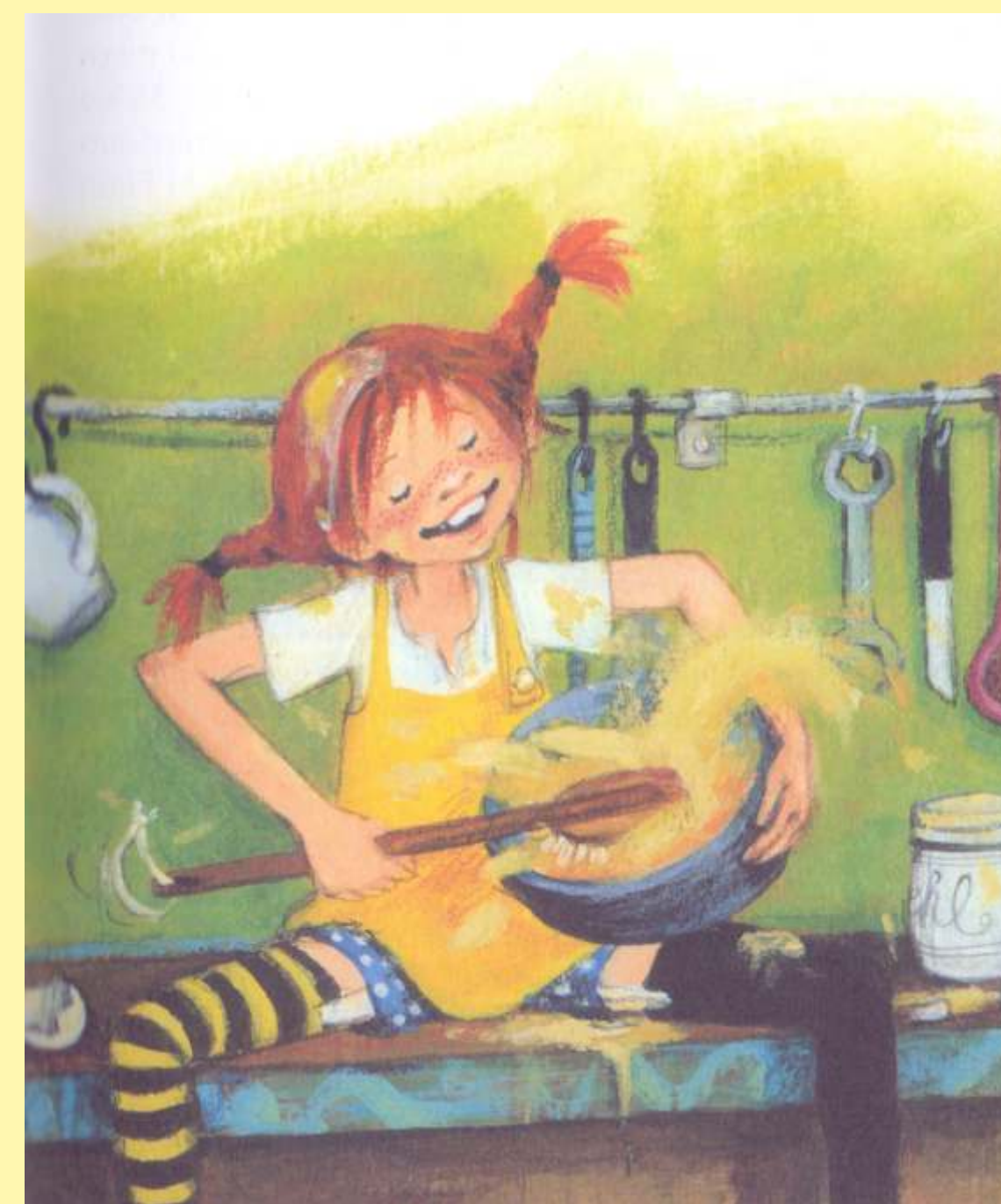
Pika Nogavička je odhajala na svoj jutranji sprehod. Na pogled je bila taka:

Lase je imela enake barve kot korenček in spletene v dve trdi kiti, ki sta ji štrleli od glave. Njen nos je bil podoben majcenemu krompirčku in čisto pikast od pegic. Pod nosom so tičala hudo široka usta z zdravimi, belimi zobmi. Obleko je imela zelo posebno. Sešila jo je sama in ker ji je zmanjkalo blaga, je bila obleka prekratka, tako da so izpod nje kukale modre pikaste hlačke. Na dolgih, tenkih nogah ji je sedel par dolgih nogavic, ena progasta in druga črna. In imela je še črne čevlje, ki so bili natanko dvakrat daljši od njenih stopal. Te čevlje ji je kupil oče v Južni Ameriki, da bi v njih lahko rasla, in Pika nikoli ni hotela nobenih drugih.

Najbolj pa sta Tomaž in Anica ostrmela nad opico, ki je sedela tuji punčki na rami. Bila je majhna morska mačka v modrih hlačah, rumenem jopiču in belem slamniku.

ZDA, ilustracije Don Turner

Grčija, ilustracije Katrin Engelking

Rusija, ilustracije Svetozar Ostrov

Danska, ilustracije Ingrid Nyman

Pika je bila zelo poseben otrok. Najbolj posebno pri njej je bilo, da je bila neznansko močna. Tako pošastno močna, da na vsem svetu ni bilo policaja, ki bi ji bil kos. Če je hotela, je lahko dvignila celega konja. In prav to je hotela. Imela je namreč lastnega konja, ki si ga je kupila za enega od svojih premnogih zlatnikov še istega dne, ko je prišla domov v vilo Čiračara. Saj si je od nekdaj želela konja. In zdaj je stanoval na verandi. Kadar pa je Pika hotela spiti popoldansko kavico, ga je brez pomisleka dvignila in prestavila na vrt.

Anica in Tomaž

ZDA, ilustracije Don Turner

Grčija, ilustracije Katrin Engelking

Iz filma, foto Bo-Erik Gyberg

Danska, ilustracije Ingrid Nyman

Izrael

Srbija, ilustracije Carl Hollander

Srbija, ilustracije Bojana Ban

Poleg vile Čiračara je ležal še en vrt s še eno hišo. V tej hiši sta stanovala oče in mama z dvema srčkanima otročkoma, fantkom in punčko. Fantku je bilo ime Tomaž, punčki pa Anica. Bila sta silno pridna, lepo vzgojena in ubogljiva otroka. Tomaž si nikoli ni grizel nohtov in je zmeraj naredil vse, kar ga je prosila mama. Prav tako se Anica ni prepirala, kadar ni obveljala njena, in v svojih lepo zlikanih bombažnih oblekicah, na katere je skrbno pazila, da jih ne bi umazala, je bila zmeraj lična kot iz škatlice. Pridno sta se igrala drug z drugim na domačem vrtu, vendar sta si že velikokrat zaželela tovariša pri igri.

Kitajska, ilustracije Ingrid Vang Nyman

Bolgarija, ilustracije Oleg Topalov

Slovenija, ilustracije Marlenka Stupica

Slovenija, ilustracije Marlenka Stupica

Gospod Ficko in konj

Slovenija, ilustracije Božo Kos

Konj je s tremi otroki na hrbtu prigalopiral k vrtnim vratom. Pika se je ozrla na imenitnega gospoda in rekla:

»Slišiš, prejele je bilo prav zabavno, ko sva se šla uganke. Sicer pa vem še eno. Mi lahko poveš, kakšna je razlika med mojim konjem in mojo opico?«

Imenitni gospod pravzaprav nikakor ni bil razpoložen, da bi še reševal uganke, vendar ga je že navdalo tolikšno spoštovanje do Pike, da si ji ni upal ostati dolžan odgovora.

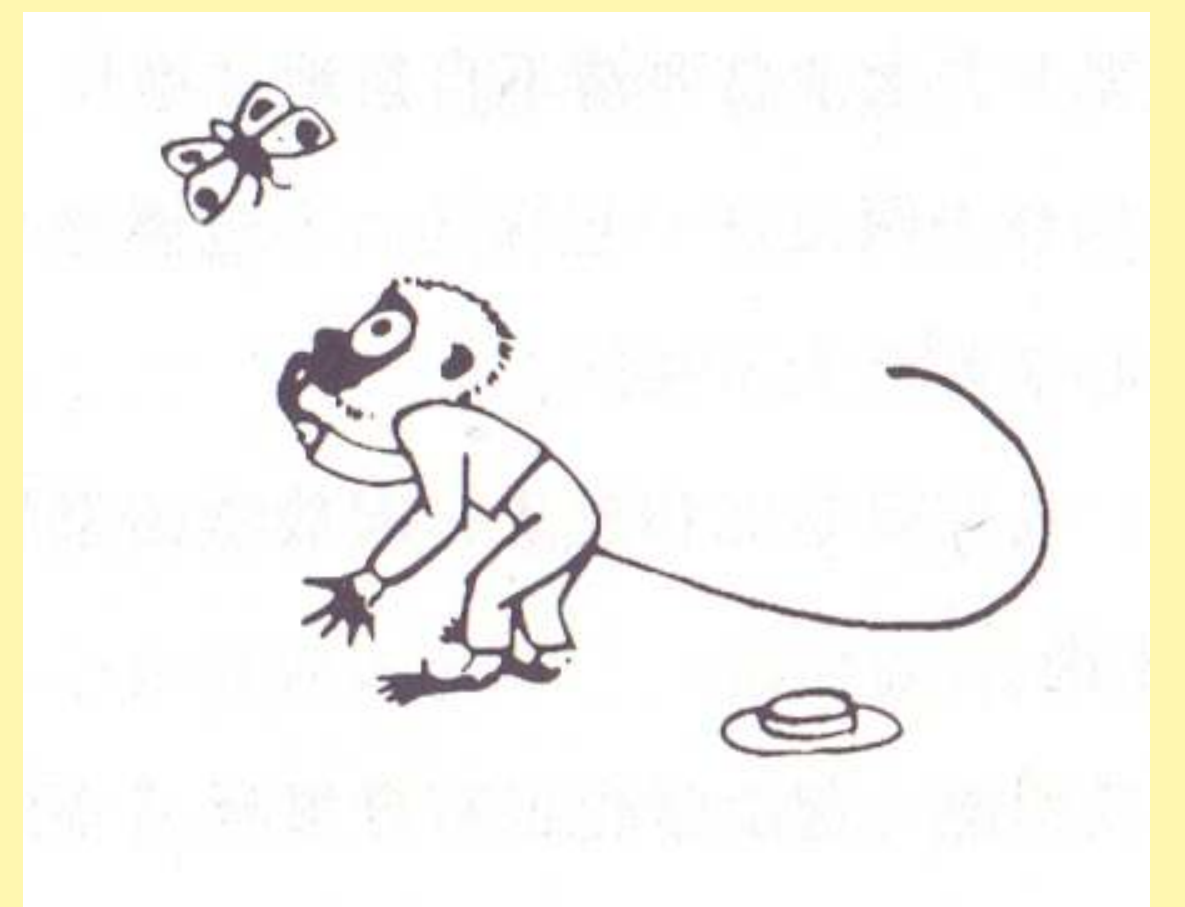
»Kakšna je razlika med tvojim konjem in tvojo opico – ne, tega pa res ne vem.«

»Ja, ja, kar zaguljeno je,« je pritrdila Pika. »Ampak malo ti bom namignila. Če vidiš oba skupaj pod drevesom, pa začne eden od njiju plezati na drevo, potem to ni konj.«

Imenitni gospod je pohodil plin in oddrvel. V mestece pa se ni vrnil nikoli, nikoli več.

Rusija, ilustracije Svetozar Ostrov

Kitajska, ilustracije Ingrid Vang Nyman

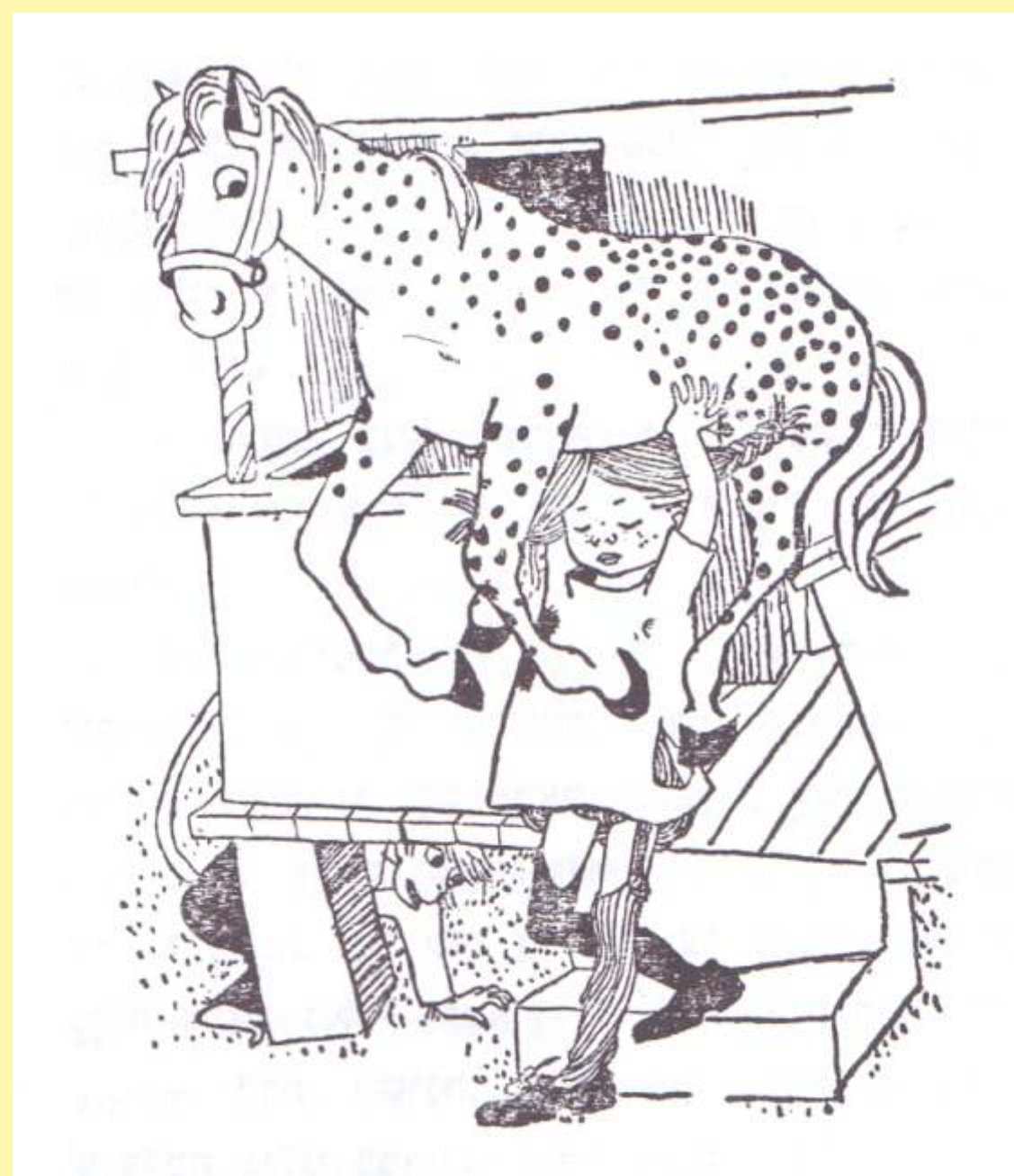
Koreja, ilustracije Rolf Rettich

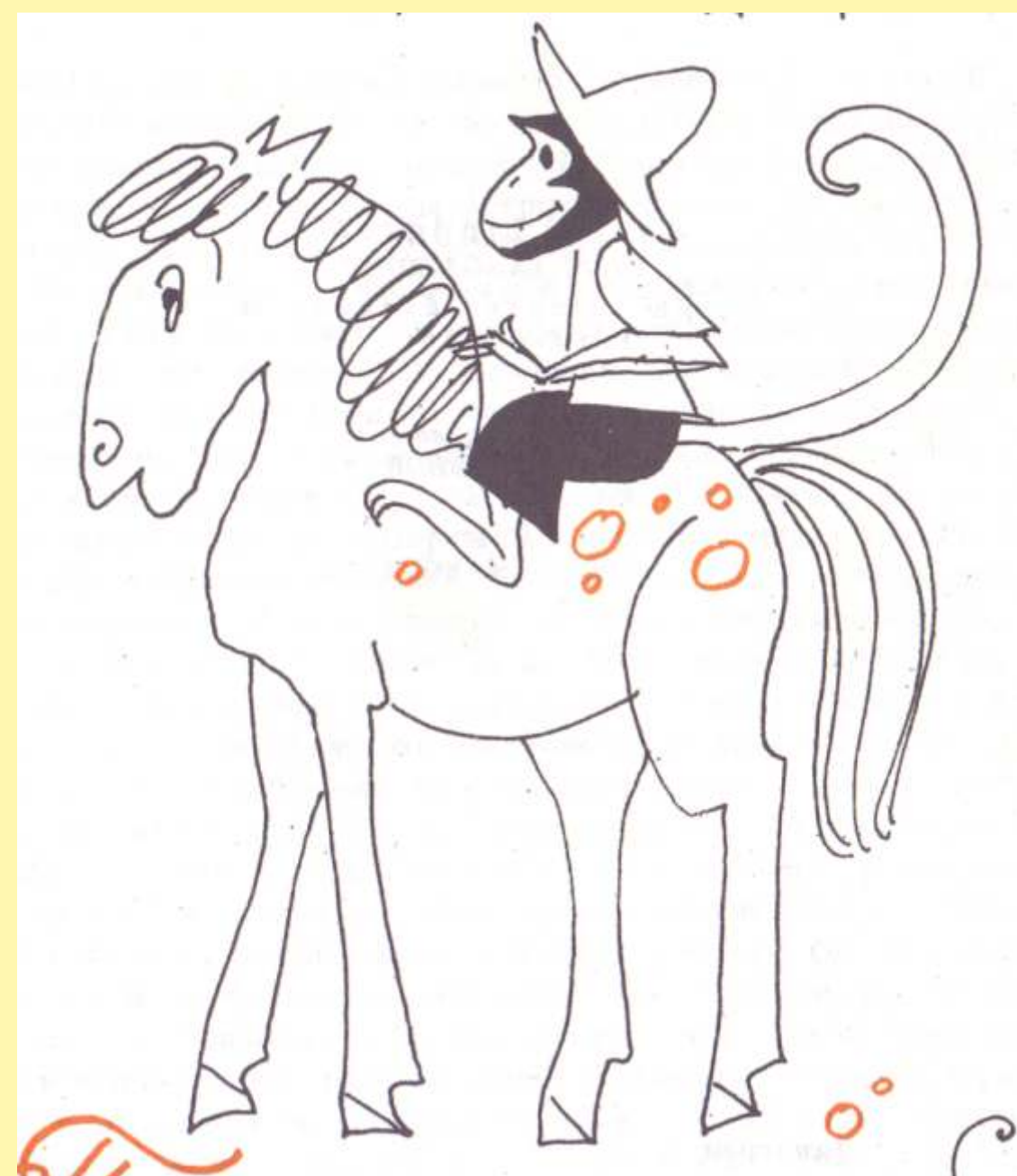
Srbija, ilustracije Manja Radić Mitrović

Iz filma, foto Bo-Erik Gyberg

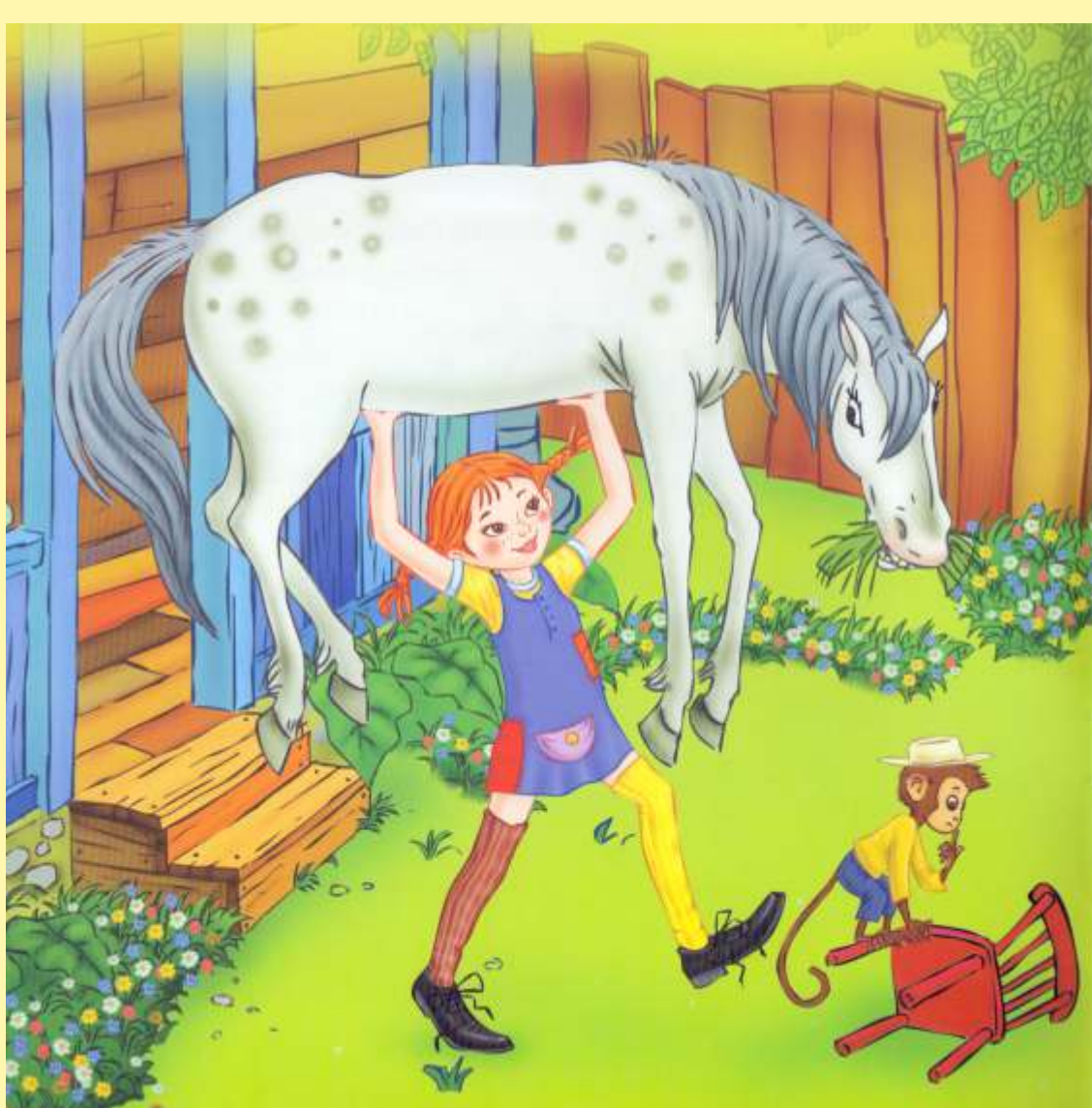
Izrael

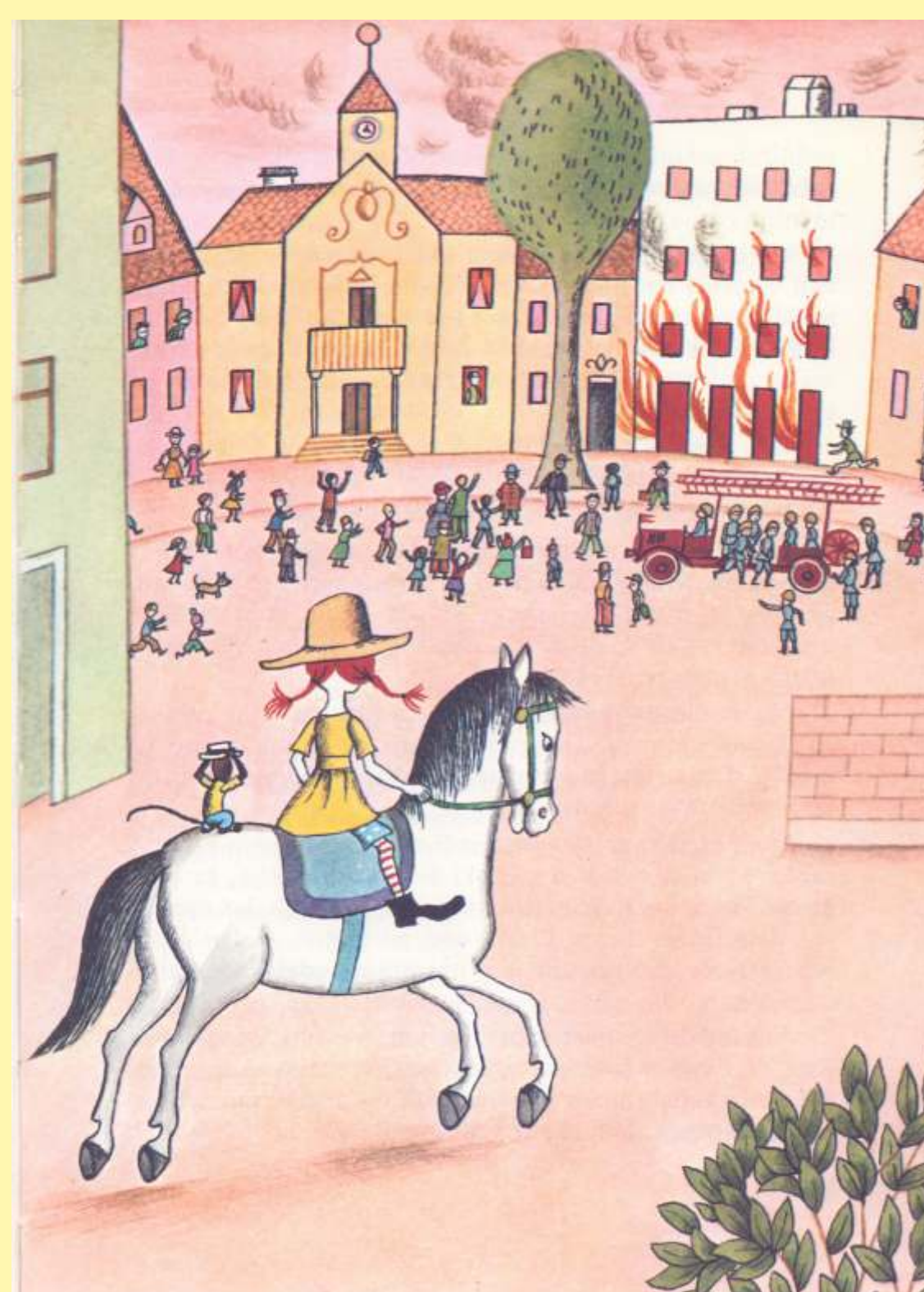
Rusija, ilustracije I. Tokmakov

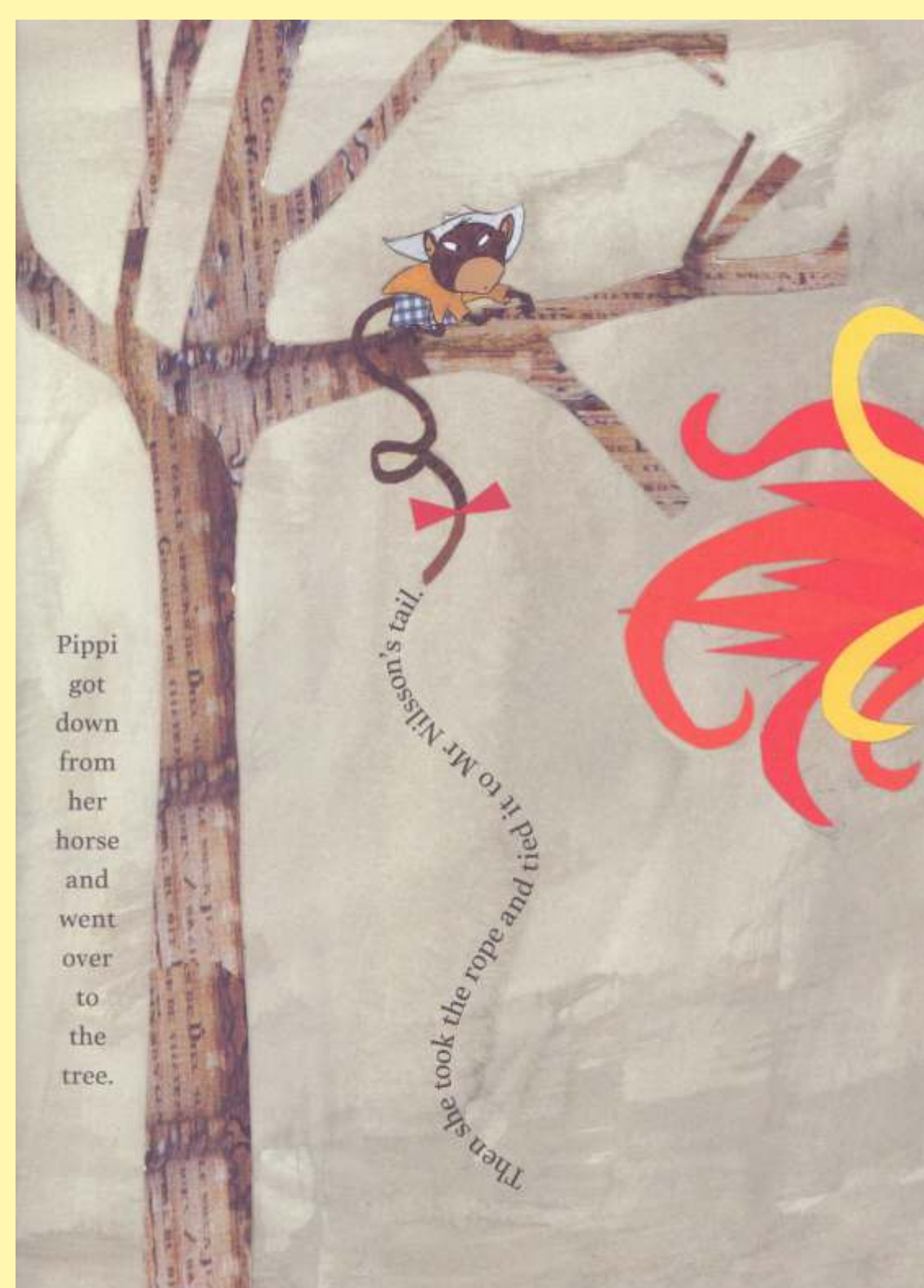
Kitajska, ilustracije Ingrid Vang Nyman

Bolgarija, ilustracije Oleg Topalov

Slovenija, ilustracije Marlenka Stupica

Anglija, ilustracije Lauren Child

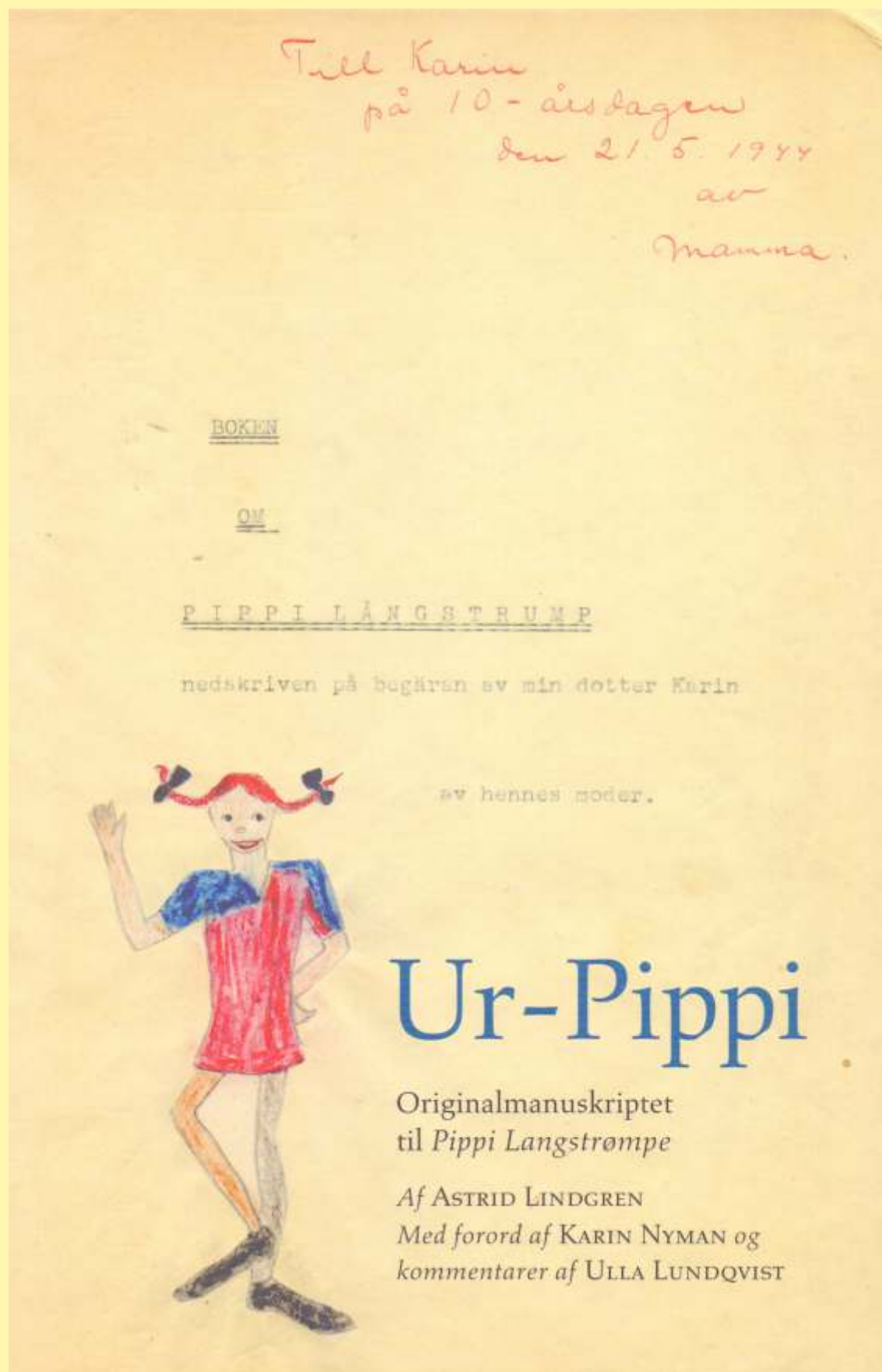

Rusija, ilustracije Svetozar Ostrov

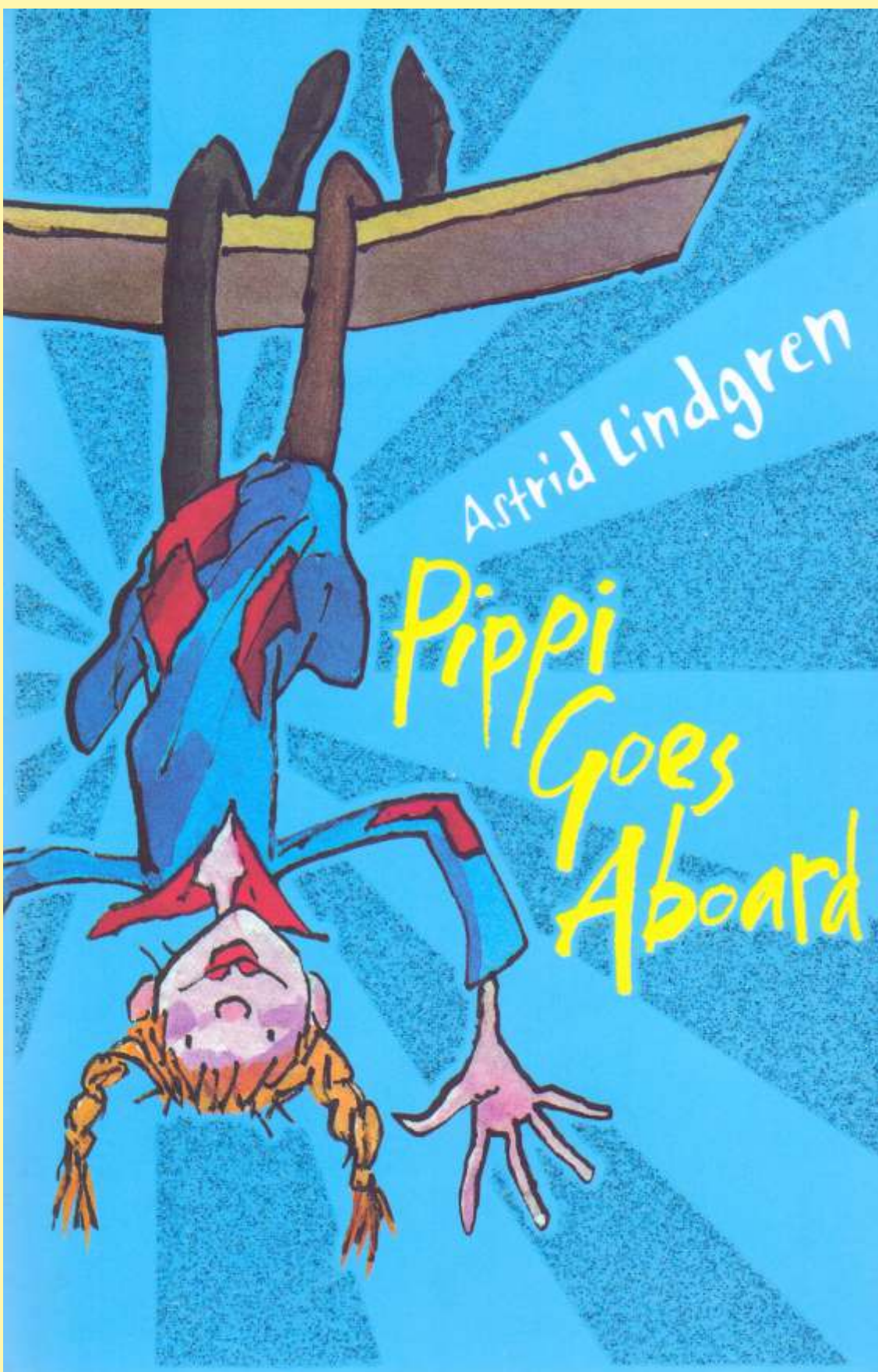

Nemčija, ilustracije Rolf Rettich

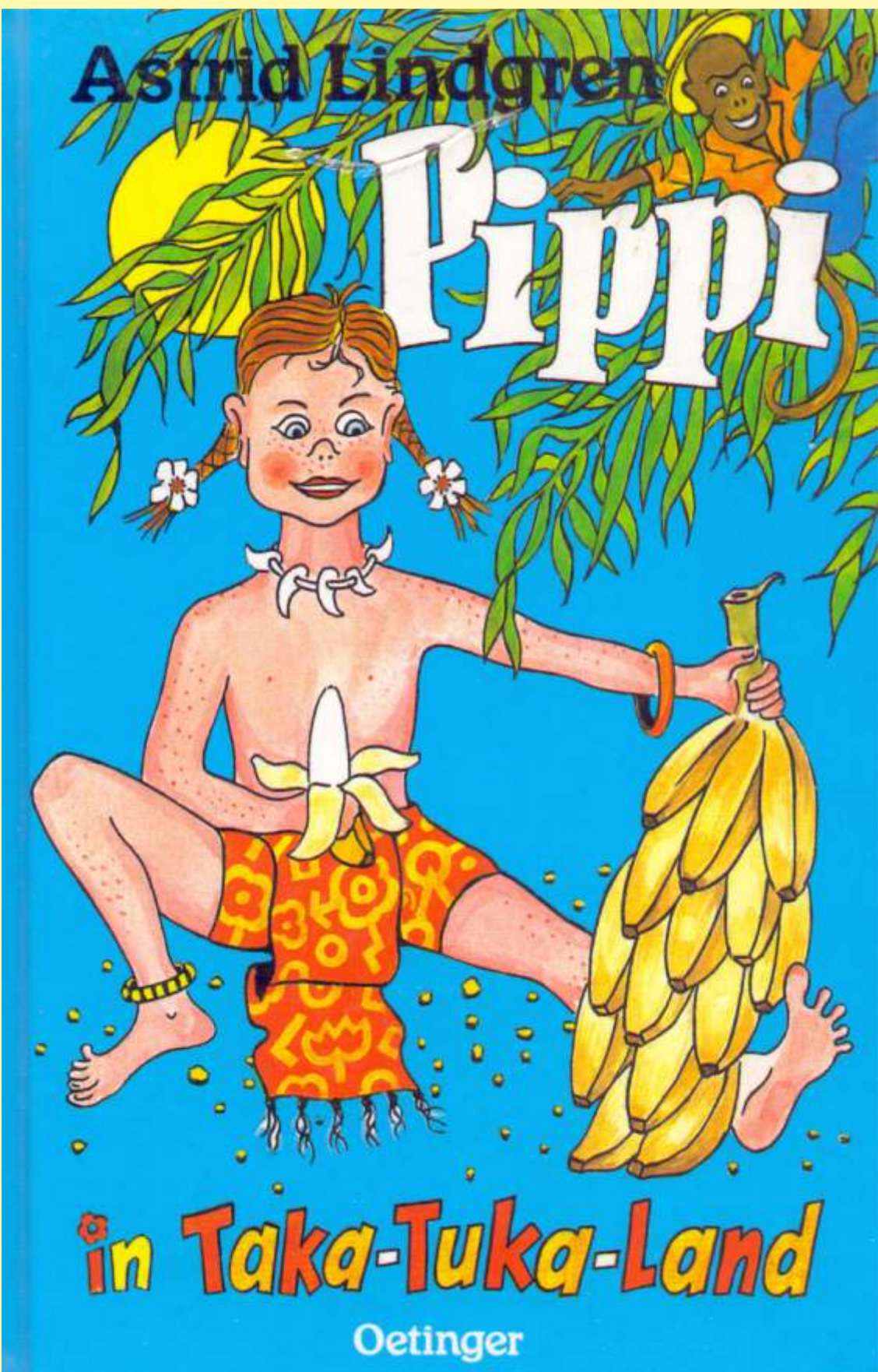
Naslovnice, s katerih nas kliče Pika

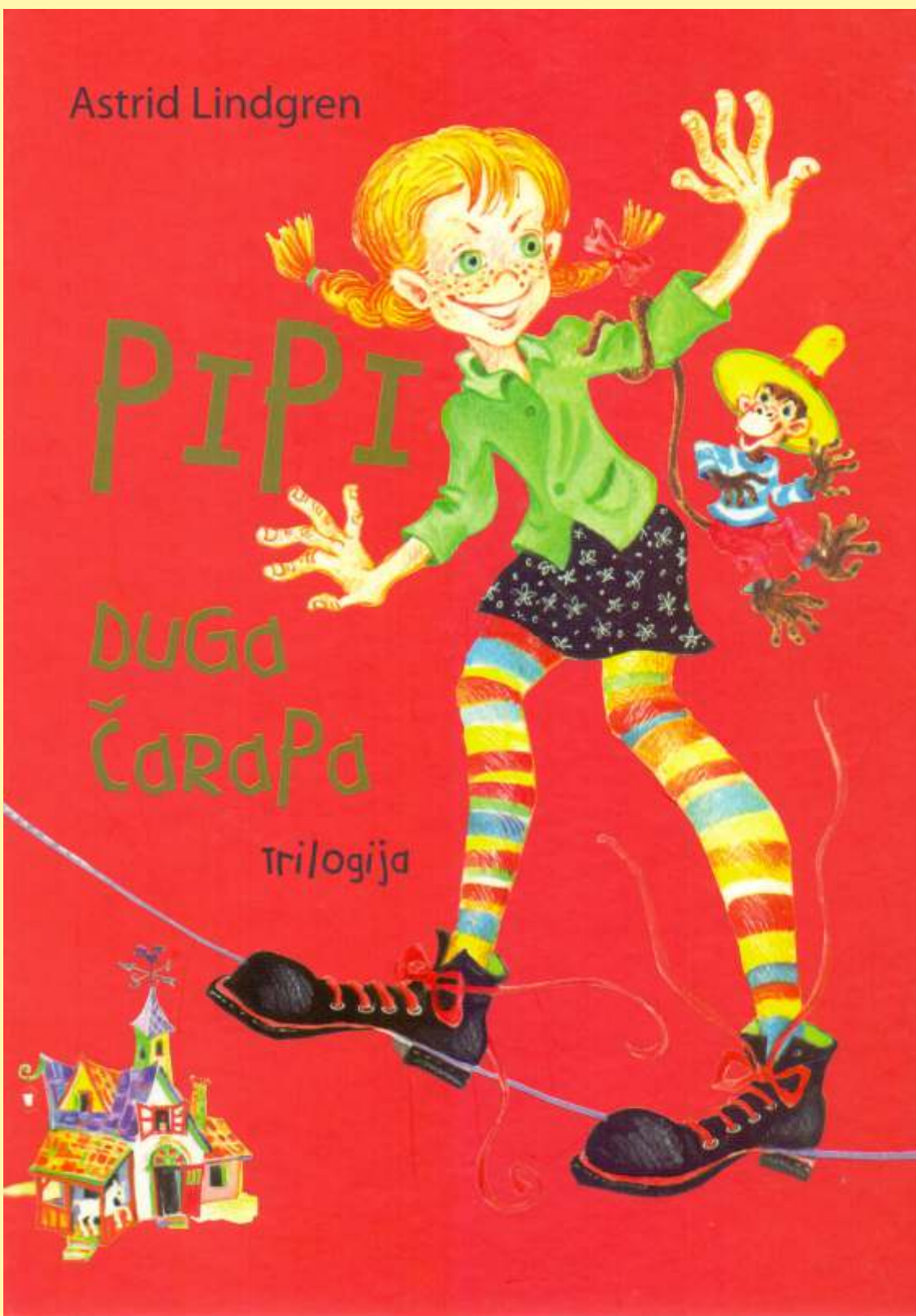
Svedska, izviren tipkopi, ilustracija naslovnice Astrid Lindgren

Avstralija, ilustracije Tony Ross

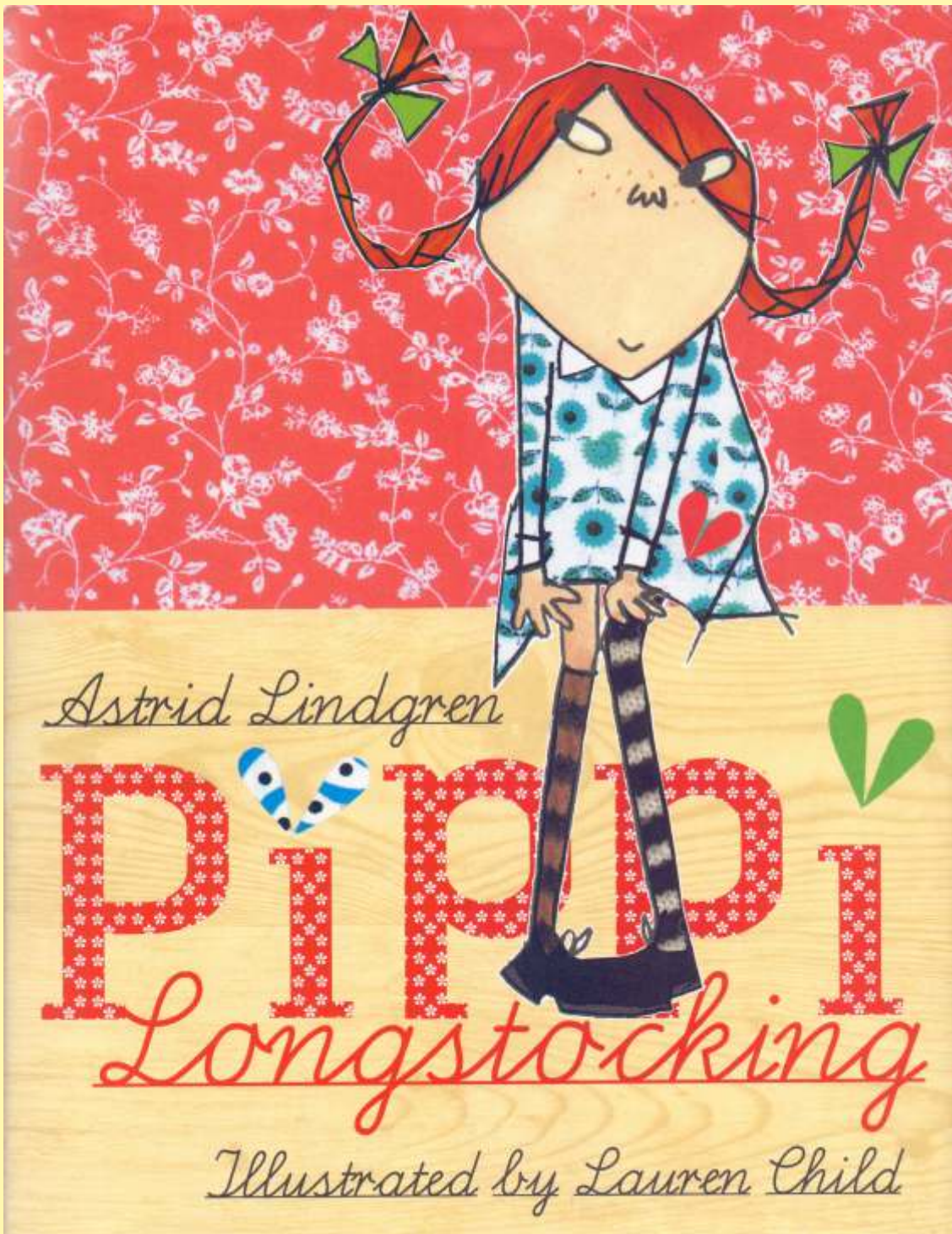
Nemčija, ilustracije Walter Scharnwewer

Srbija, ilustracije Bojana Ban

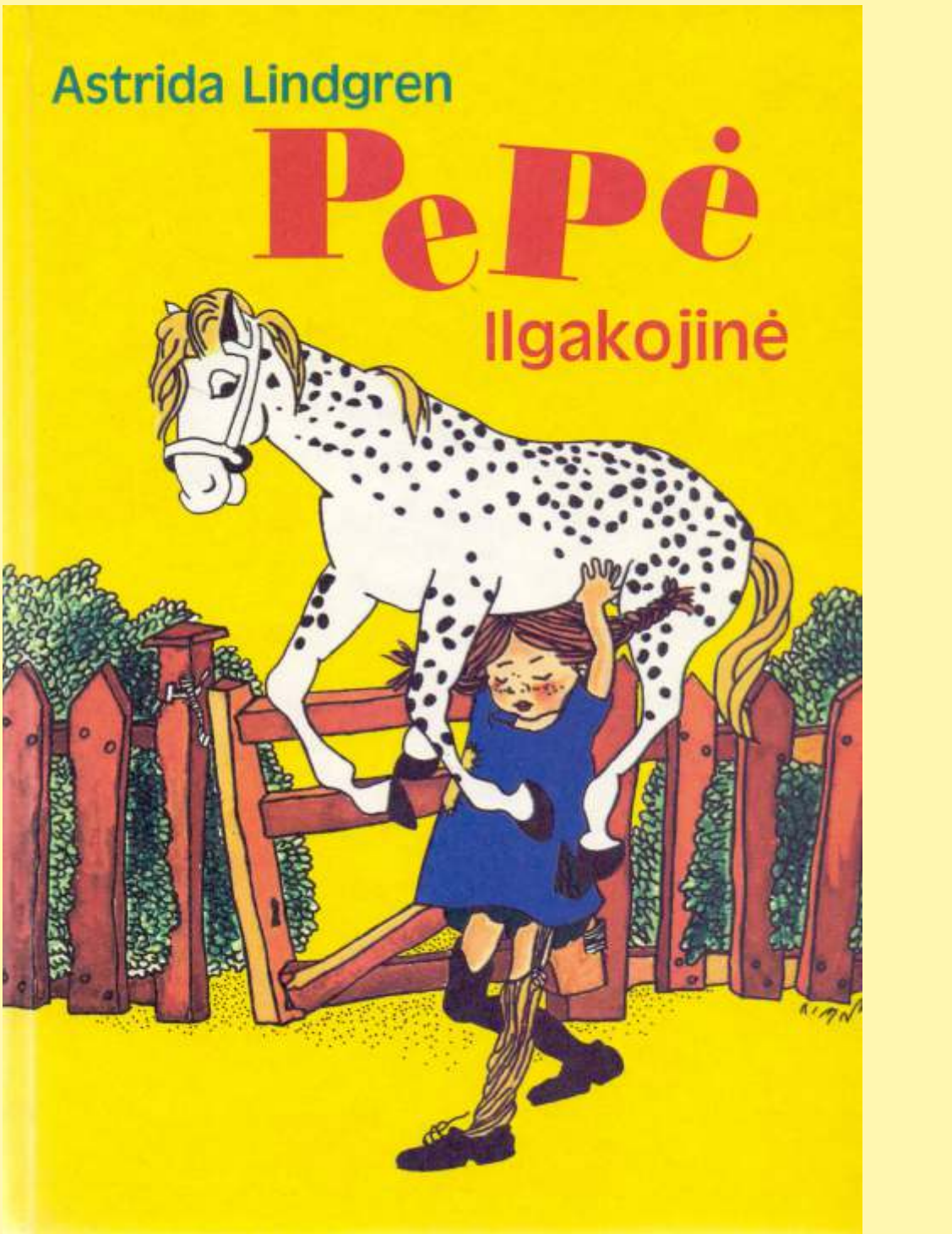
Rusija, ilustracije Svetozar Ostrov

Anglija, ilustracije Lauren Child

Nemčija, ilustracije Rolf Rettich

Litva, ilustracije Ingrid Vang Nyman

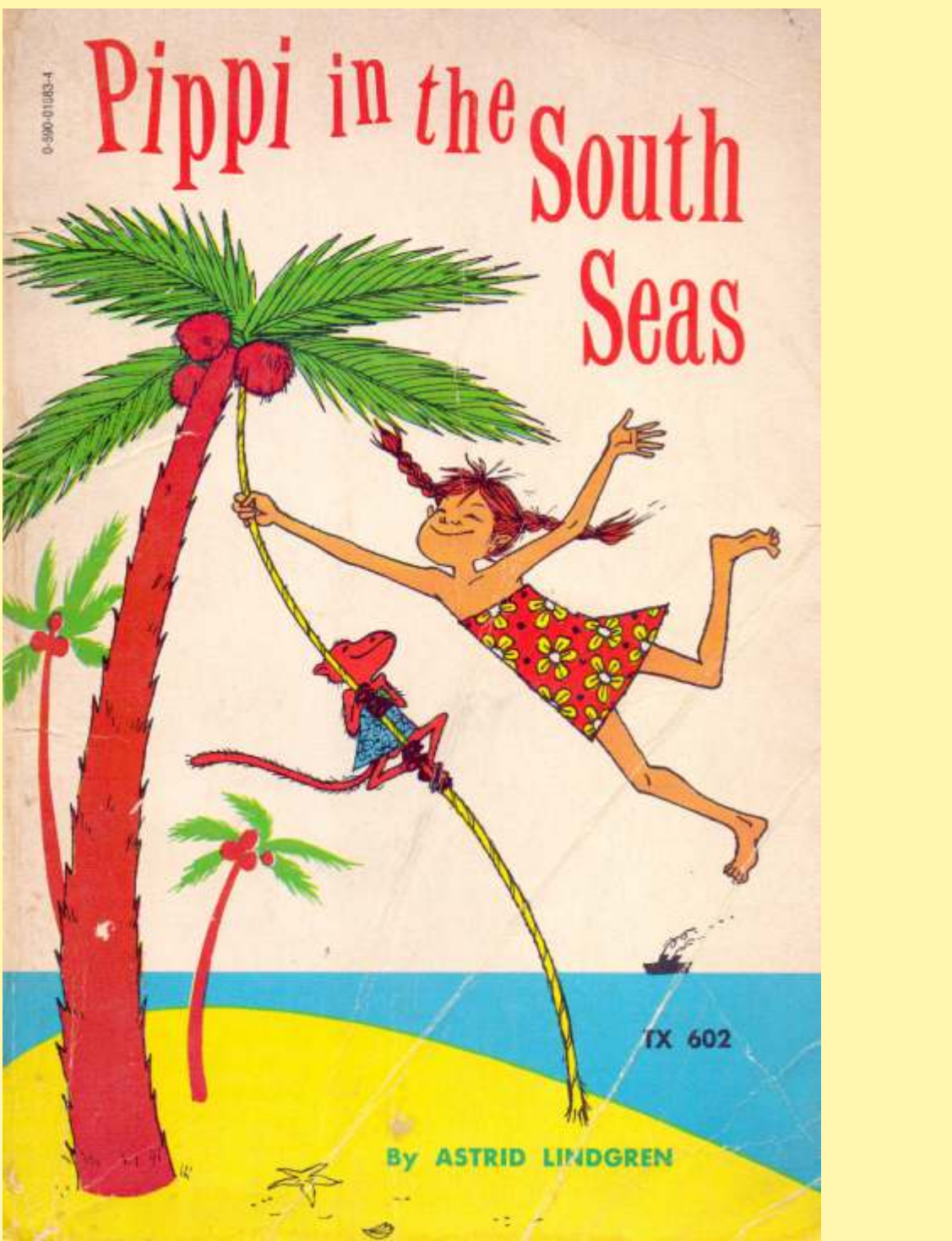
Bolgarija, ilustracije Oleg Topalov

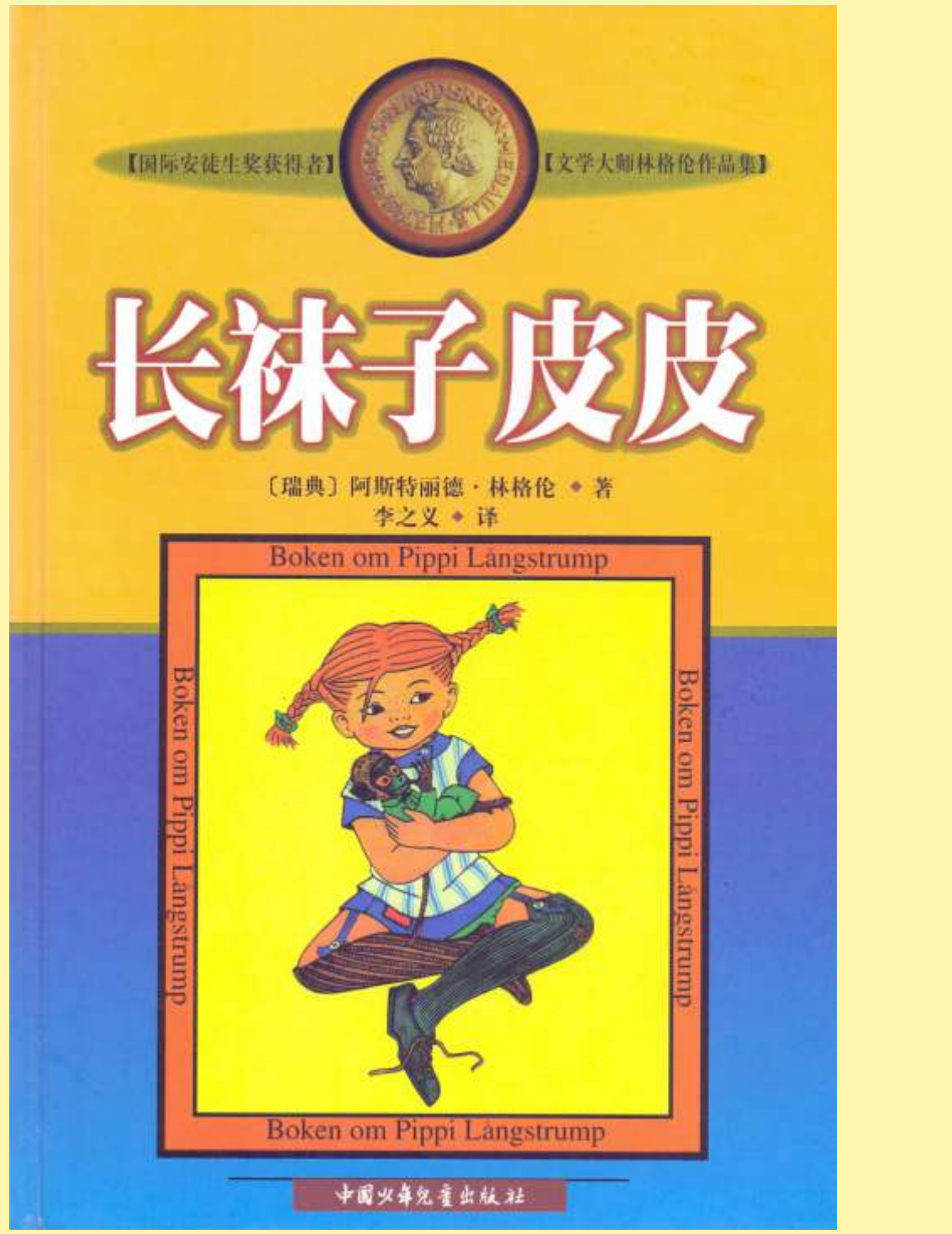
Japonska

Slovenija, ilustracije Marlenka Stupica

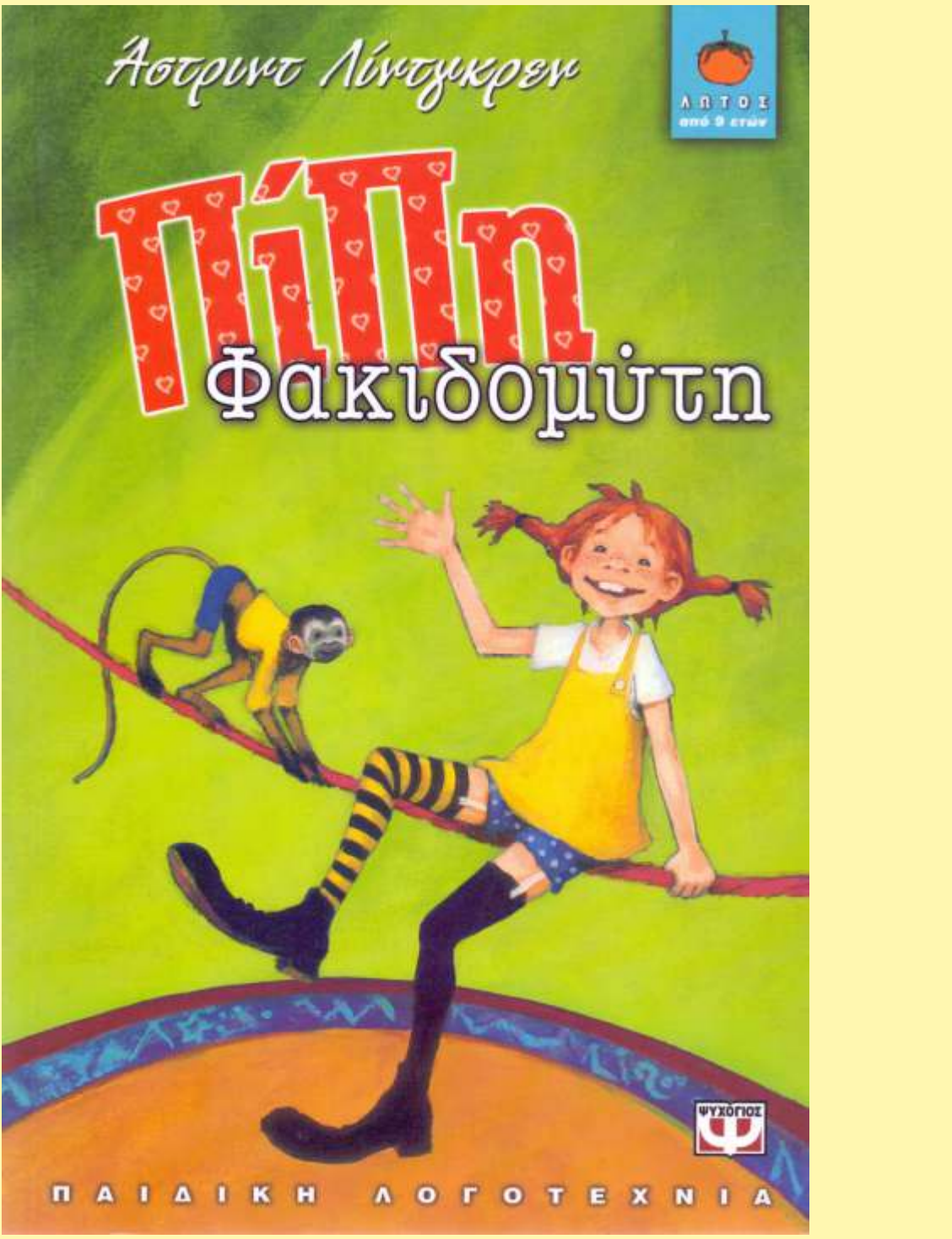
ZDA, ilustracije Louis S. Glanzman

Kitajska

Japonska, ilustracije Yoshi Ozaki

Grčija, ilustracije Katrin Engelking

Mongolija, ilustracije O. Otgonsuren

Pika Nogavička noče postati velika

Japonska, ilustracije Yoshi Ozaki

Slovenija, ilustracije Ingrid Vang Nyman

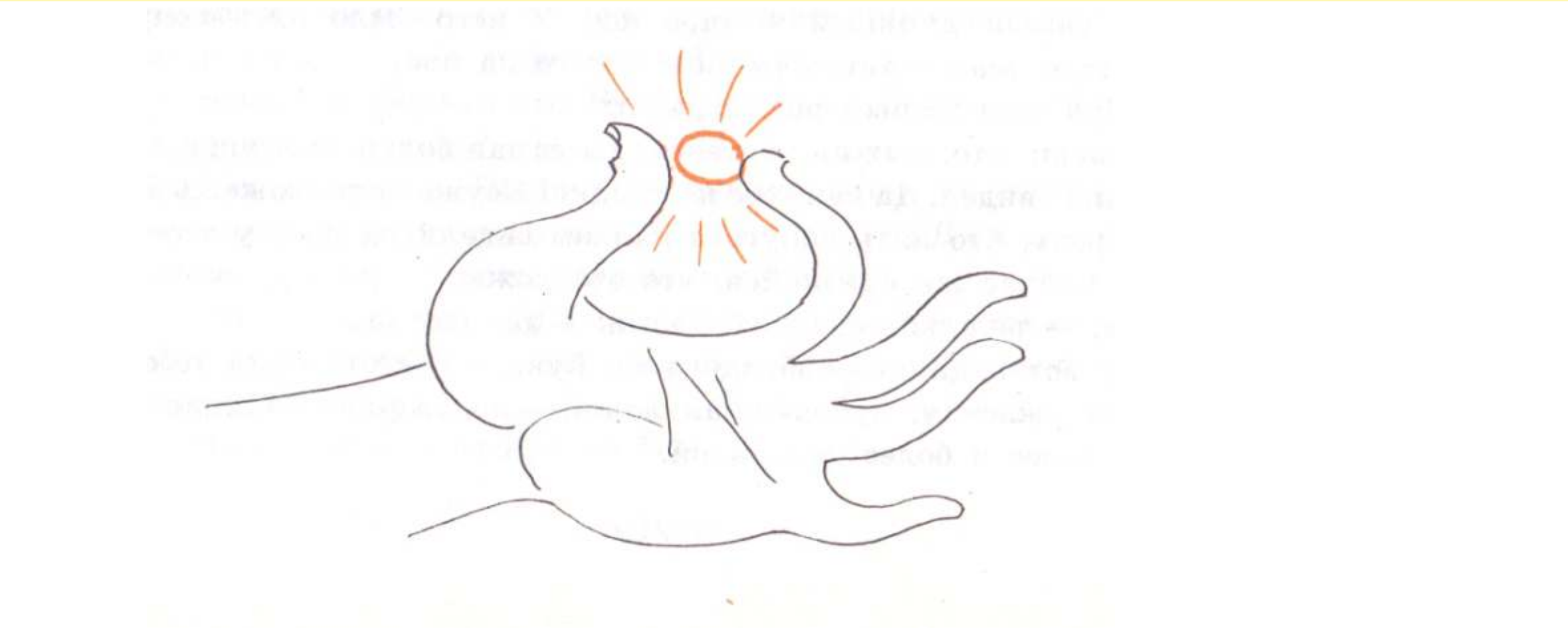
»Uh, le zakaj moramo zrasti!« je pristavila Anica.
»Kdo pravi, da moramo?« je vprašala Pika. »Če me spomin ne vara, imam nekje še par tablet.«
»Kakšnih tablet?« se je začudil Tomaž.
»Prvovrstnih tablet za vsakogar, ki noče zrasti,« je pojasnila Pika in skočila z mize. Prebrskala je omare in predale in že čez kratek čas izvlekla nekaj, kar je bilo na las podobno trem rumenim graškom.
»Grah,« je osupnil Tomaž.
»Tako se ti zdi, a?« je vprašala Pika. »Ne, pa ni grah. To so tablete vrvti. Že pred leti sem jih dobila v Riu od starega indijanskega poglavarja, ko sem slučajno omenila, da ne bi nič kaj rada zrasla.«
»Pa pomagajo že samo te majčkene tablete?« je podvomila Anica.
»Pa ja,« ji je zagotovila Pika. »Ampak vzeti jih moraš v temi, potem pa reči:

'Ljubi dragi vrvti,
nikdar nočem zrastati.'

»Najbrž misliš 'zrasti'?« je vprašal Tomaž.
»Če sem rekla 'zrastati', potem tudi mislim 'zrastati',« je pribila Pika. »Ravno v tem je finta, razumeš. Večinoma rečejo ljudje 'zrasti', in to je najslabše, kar se lahko zgodi. Potem začneš rasti kot še nikoli. Nekoč je vzel take tablete neki fantek. Namesto 'zrastati' je rekel 'zrasti'. In pognal je kot konoplja, da bi te kap od groze. Cele metre, kar več metrov na dan.«

Slovenija, ilustracije Božo Kos

Rusija, ilustracije I. Tokmakov

Rusija, ilustracije Ekaterina Dvoskina

Španija, ilustracije Rita Culla

V prevodu Kristine Brenkove so se kroglice vrvti imenovalе kroglice pregelk.
»Ljube kroglice pregelk
nikdar nočem biti velk.«

Pika, popotnica skozi čas in prostor

V Sloveniji so otroci najprej krasili novoletno drevesce, sedaj božično smreko.

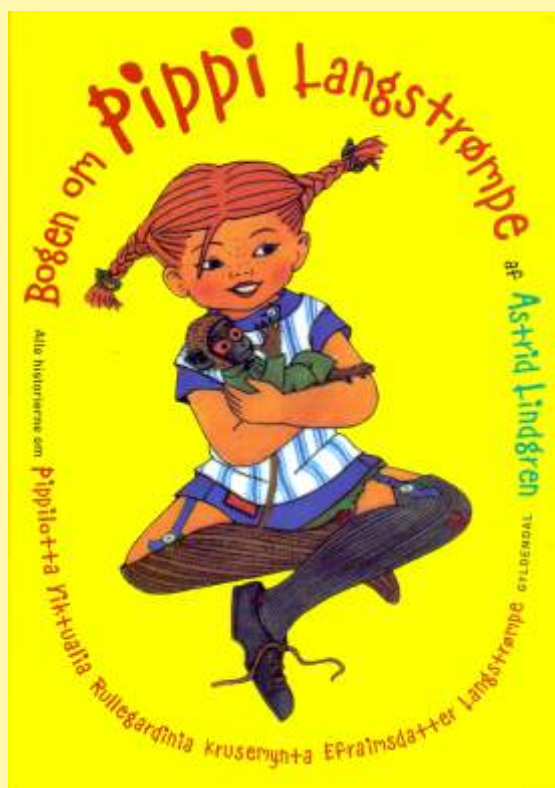
Takratni francoski minister za kulturo Jack Lang je dejal: »Kako neumna knjiga! Otrok vendar ne more dvigniti konja!« Ko so to prenesli pisateljici, je mirno dejala: »Ja, gospod Lang ima popolnoma prav. Res noben francoski otrok ne more dvigniti konja!« In tako je v Franciji v prvih izdajah Pika dvigovala – ponija.

V ruskih izdajah ni policajev in zgodbic v zvezi z njimi.

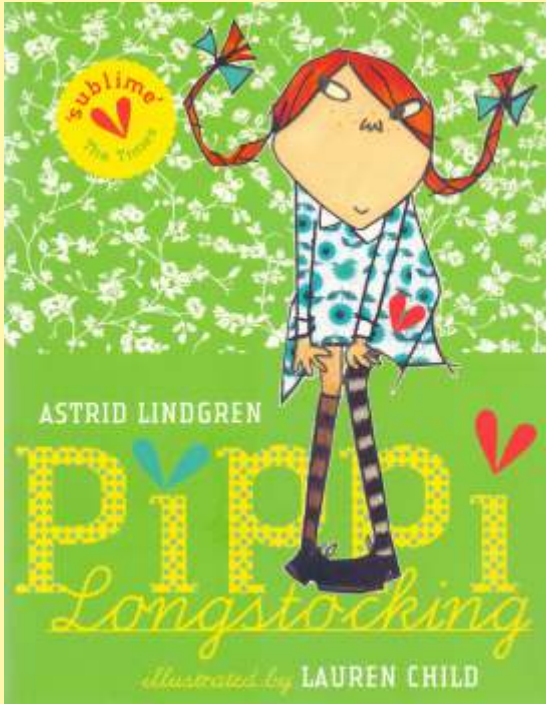
V arabskem svetu jo je zelo težko dobiti, tukaj jo najmanj poznajo. V njih ni poglavja, ki so povezana s Pikino neubogljivostjo v šoli.

Afrika: dobijo se kvečjemu izvodi v drugih jezikih (angleški, francoski, nizozemski ...), v domačih jo je skoraj nemogoče dobiti.

V Koreji in Japonski je precej znana in priljubljena knjiga, več različnih izvodov.

Danska (Grenlandija)

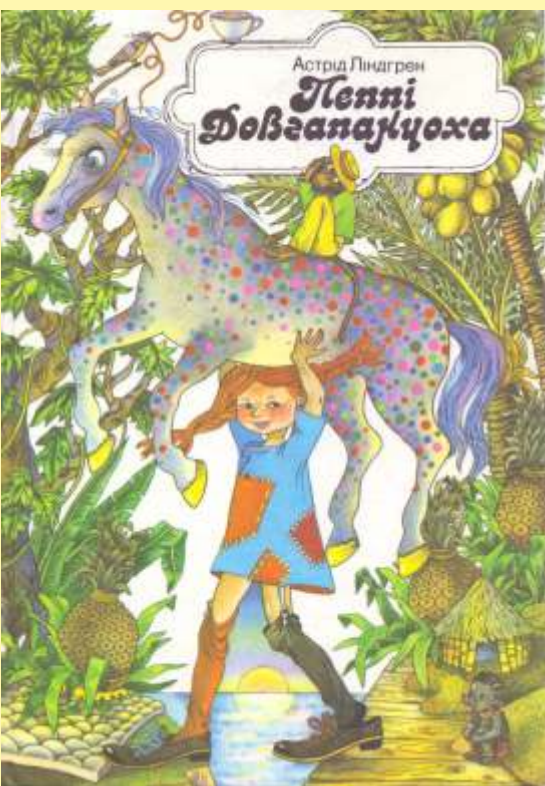
Anglija

Rusija

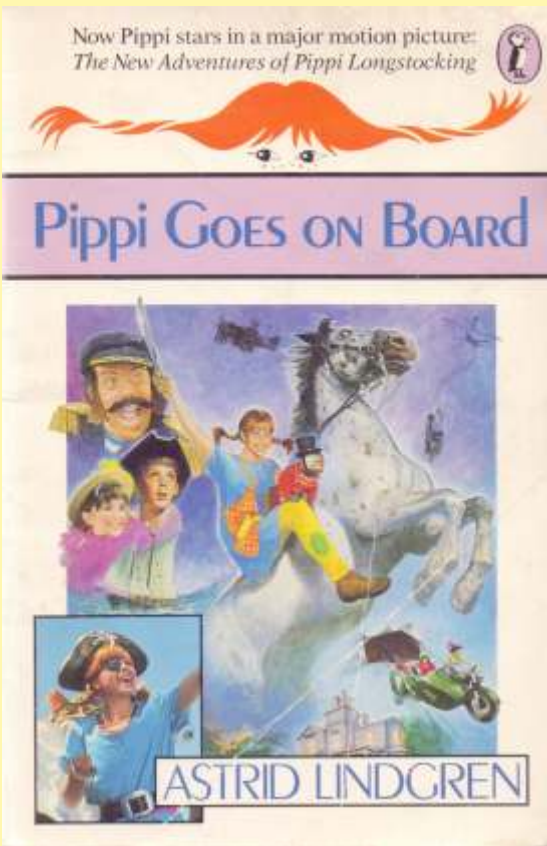
Rusija

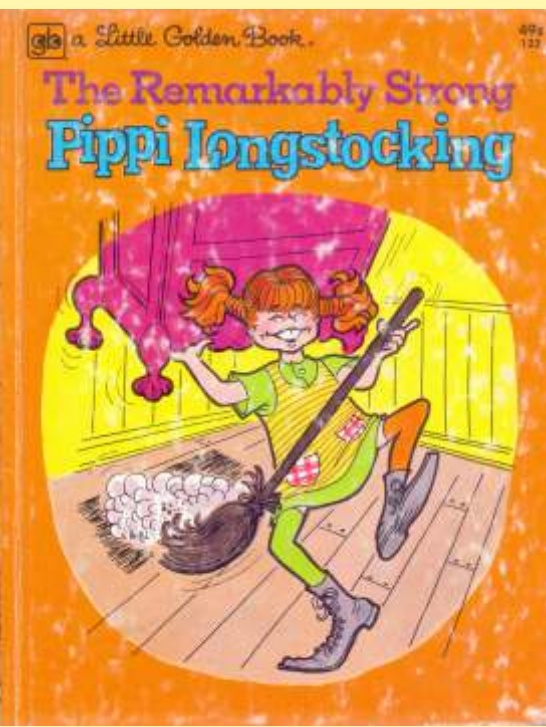
Ukrajina

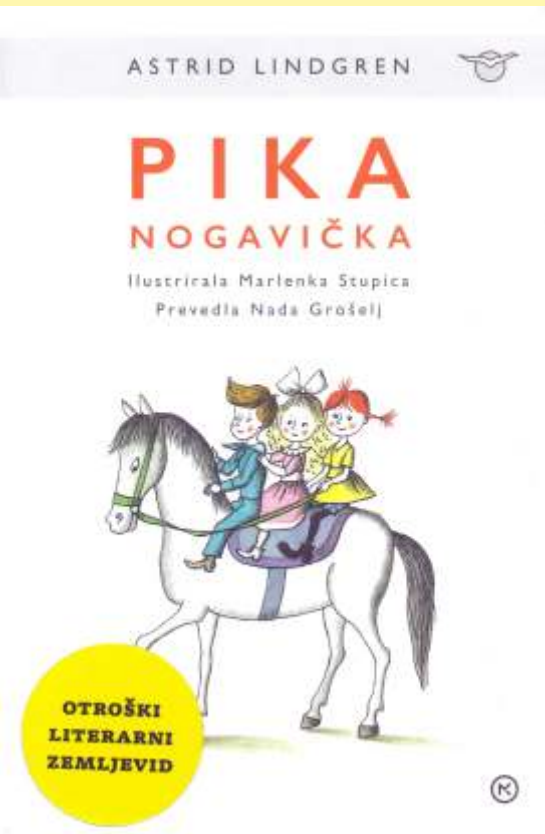
Rusija

ZDA

ZDA

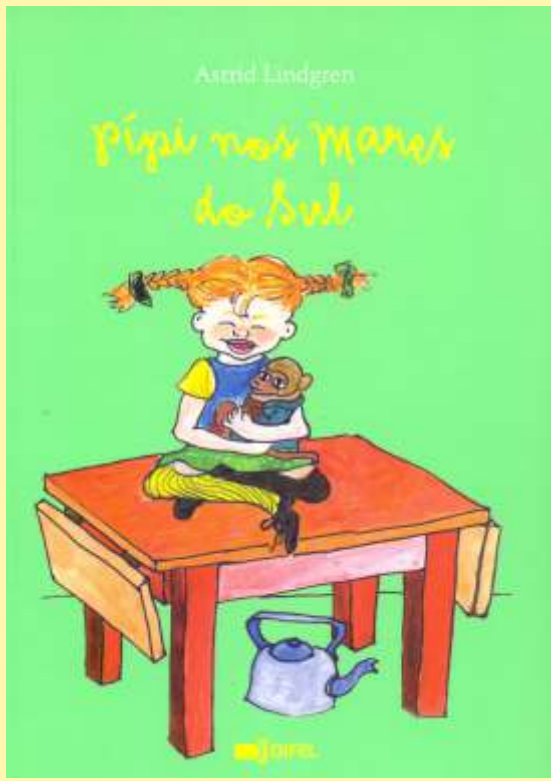
Slovenija

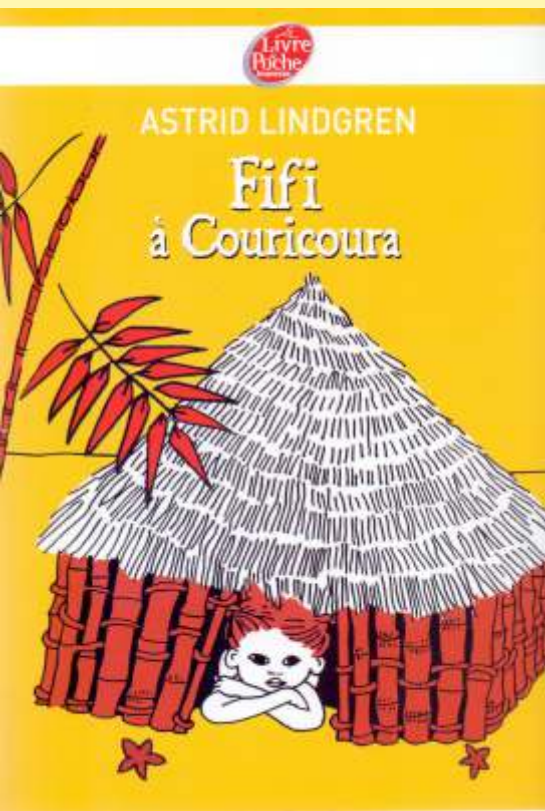
Japonska

Španija (Južna Amerika)

Portugalska (Južna Amerika)

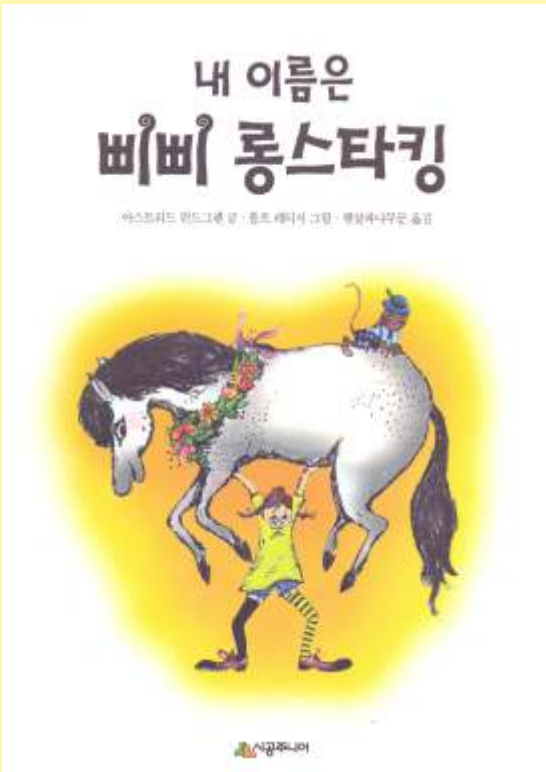
Francija (severna Afrika)

Izrael

Kitajska

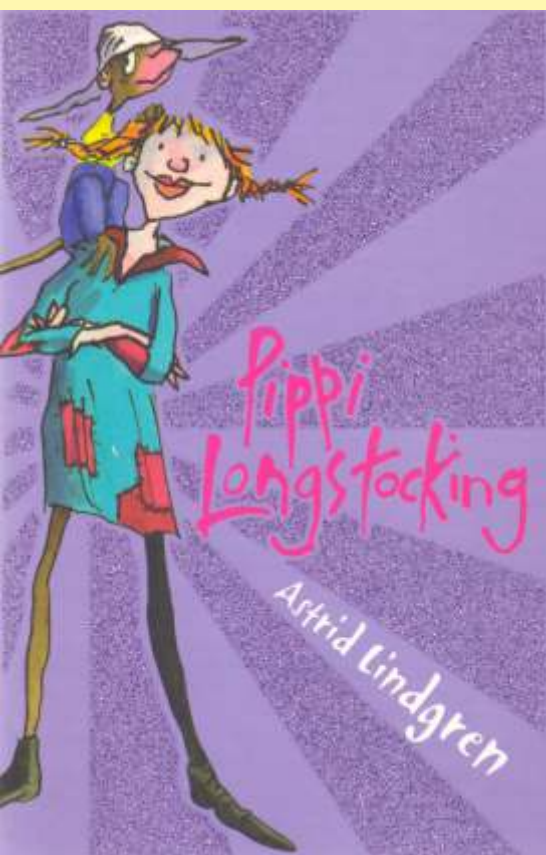
Koreja

Nizozemska (Afrika jug)

Anglija (Afrika vzhod)

Avstralija

Pika Nogavička (slovensko)

Chang wa zi Pipi (kitajsko)

Peppi Dovhapanchokha (ukrajinsko)

Pippi Langstrømpe (dansko)

Pippi Longstocking (angleško)

Harisnyas Pippi (madžarsko)

Peppi Pitkätossu (finsko)

Pipi duga čarapa (bosansko)

Pipi Çorapegjata (albansko)

Pippi Langstrumpf (nemško)

Pepe Ilgakojiné (litovsko)

Fifi à Couricoura (francosko)

Pippi Kaltzaluze (baskovsko)

Pipi das meias altas (portugalsko)

Pipi Långstrump (švedsko)

Pippi Calzelunghe (italijansko)

Pippa Mediaslargas (špansko)

Pippi Langkous (nizozemsko)

Pipi dolgiot čorap (makedonsko)

Pipi dlouhá punčocha (češko)

Nagakutsushitano Pippi (japonsko)

Malgwalyangi Ppippi (korejsko)

Peppi Dlinnyychulok (rusko)

Pippi Dălgoto Čorapče (bolgarsko)

Pika in črka J

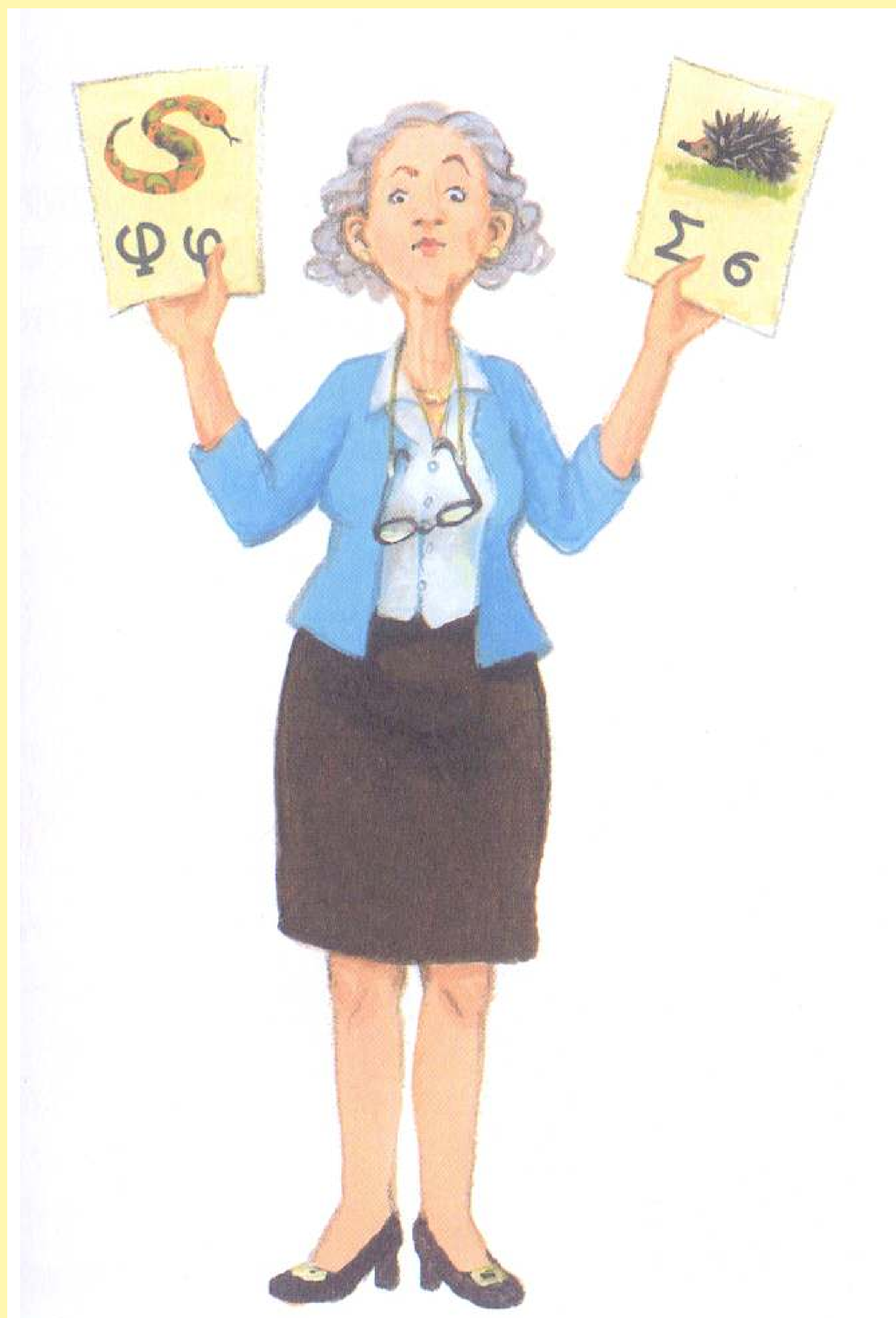

Japonska

Učiteljica je sklenila, da bo računovodstvo obesila na klin. Mislila je, da se bo Pika mogoče z večjim veseljem učila brati. Zato je izlekla lično sličico, ki je predstavljala ježka. Pred ježkovim smrčkom je stala črka »j«.

»Zdaj, Pika, boš videla nekaj zabavnega,« je oznanila. »Tukaj vidiš jjiijježka. In tale črka spredaj se imenuje 'j'.

»O, tega pa že ne morem verjeti,« je ugovarjala Pika. »Meni se zdi kot dolg kaveljc, ki ima na vrhu mušji drekec. Res pa bi rada vedela, kaj ima ježek opraviti z mušjim drekcem.«

Grčija, ilustracije Katrin Engelking

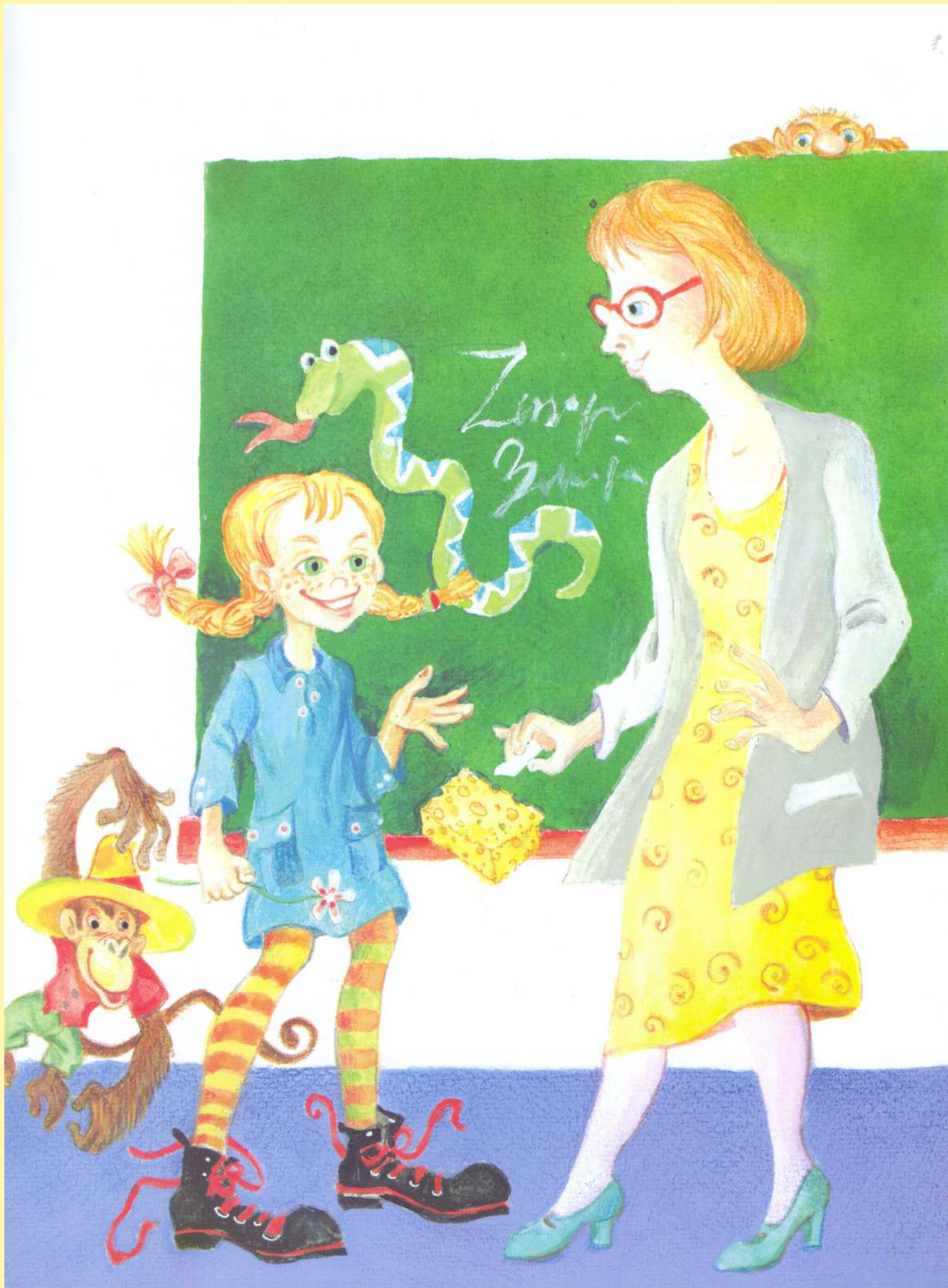

Slovenija, ilustracije Božo Kos

Srbija, ilustracije Manja Radić Mitrović

Pika in črka K

Srbija, ilustracije Bojana Ban

Rusija, ilustracije Svetozar Ostrov

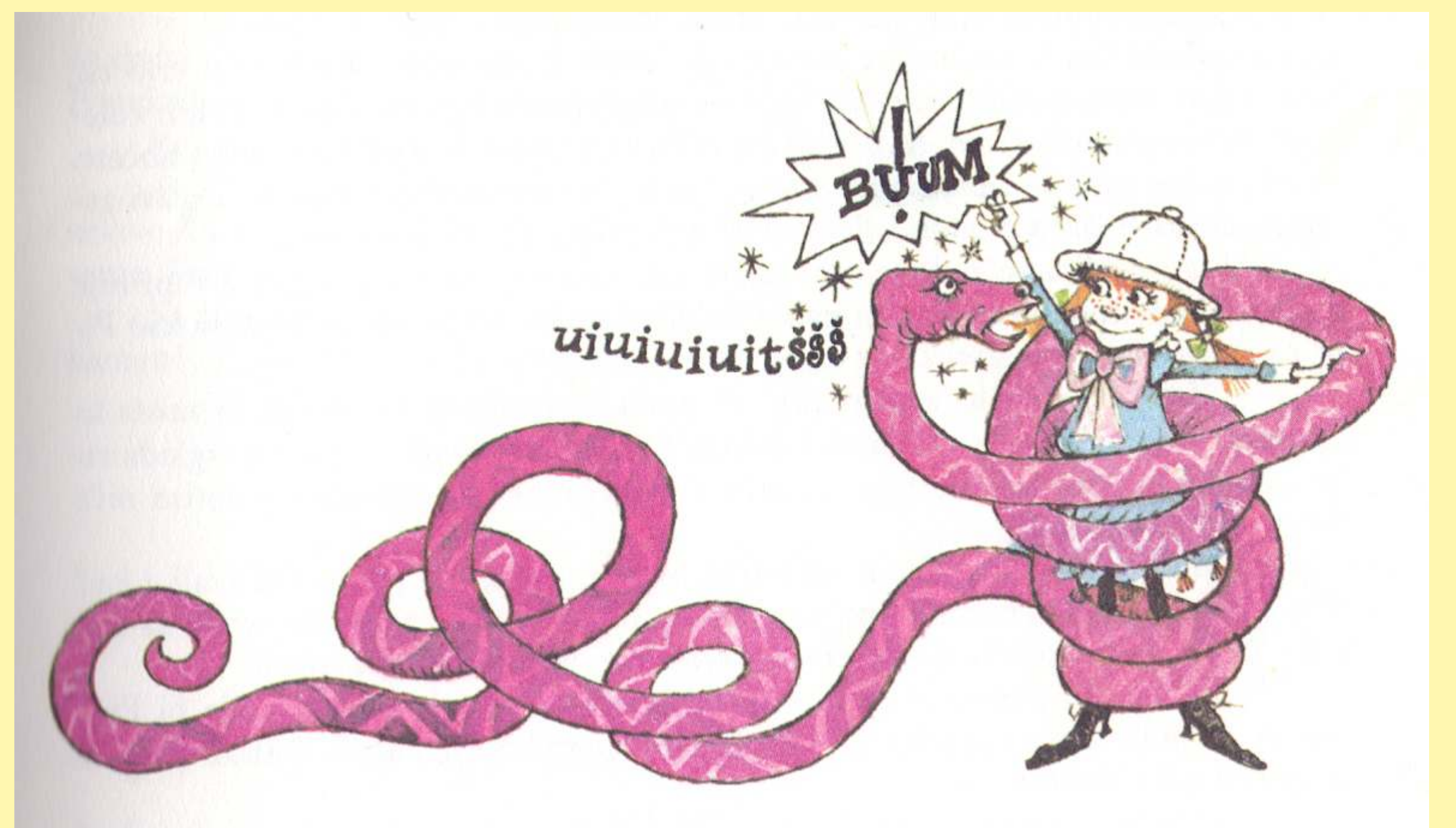
Nizozemska, ilustracije Carl Hollander

Učiteljica je vzela naslednjo sliko, ki je predstavljala kačo, in povedala Piki, da se črka spredaj imenuje »k«.

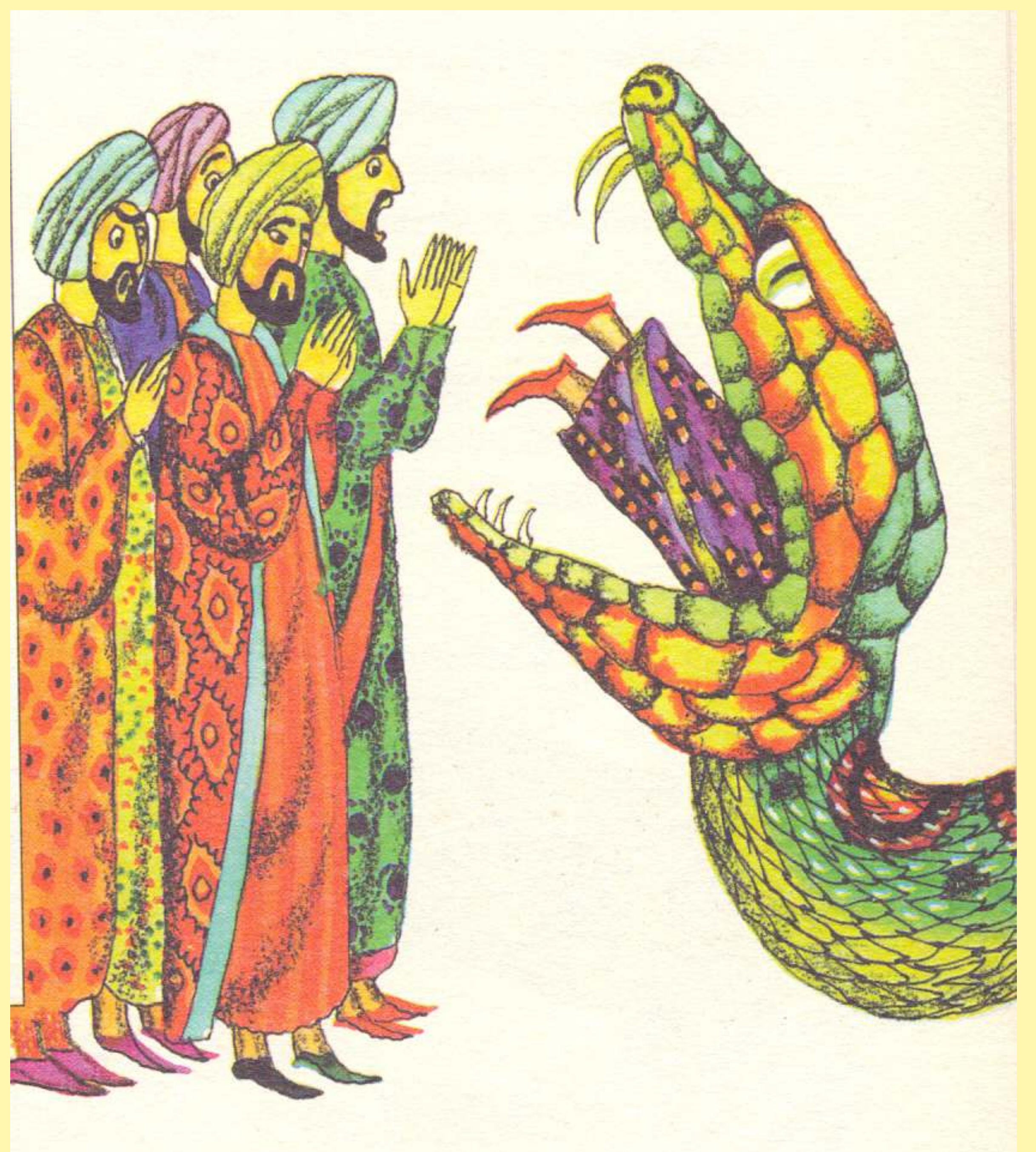
»Ko že govorimo o kačah,« je poprijela Pika, »nikoli ne bom pozabila, kako sem se v Indiji nekoč spopadla z orjaško kačo. Ne morete si misliti, kako grozna je bila, štirinajst metrov dolga in razdražljiva kot osa, vsak dan je požrla pet Indijcev in dva malčka za posladek, enkrat pa je prišla in se hotela posladkati z mano, pa se je ovila okoli mene, hrsk, ampak jaz sem rekla 'saj nismo od včeraj' in sem jo kresnila po buči – bum – in potem je zasikala – uiuiuiuiš – pa sem jo še enkrat kresnila – bum – in potem je gagnila – apuu – aha, to je torej črka 'k', res osupljivo!«

Slovenija, ilustracije Božo Kos

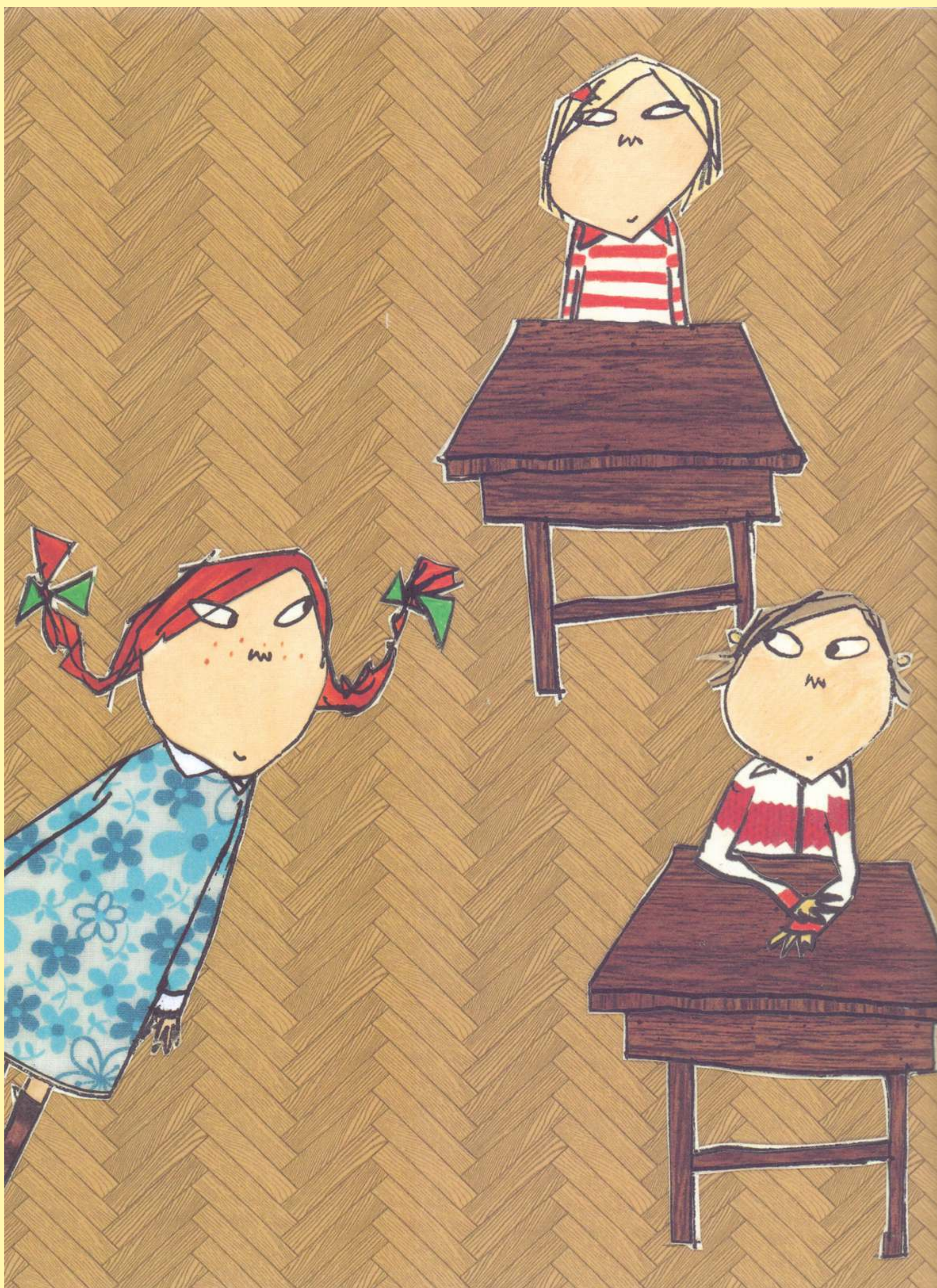

Srbija, ilustracije Carl Hollander

Rusija, ilustracije Svetozar Ostrov

Pika in šola

Anglija, ilustracije Lauren Child

»Imam pa že raje šole v Argentini,« je visokostno izjavila Pika in se ozrla po otrocih. »Tja bi morali iti. Tam se začnejo velikonočne počitnice tri dni po božičnih, ko je velikonočnih konec, so pa samo še trije dnevi do poletnih. Poletne se končajo prvega novembra, potem pa je seveda hudo garanje, dokler se enajstega novembra ne začnejo božične počitnice. Ampak to se še da zdržati, ker vsaj nimajo nobenih lekcij. V Argentini se je namreč strogo prepovedano učiti. Včasih se zgodi, da se kakšen argentinski mulček vtihotapi v omaro z oblekami in se tam na skrivaj pifla, ampak joj, če ga zasači mama! Računstva v šolah sploh nimajo, in če kakšen otrok ve, koliko je 7 plus 5, mora ves dan stati v kotu, če je tako neumen, da to pove učiteljici. Berejo pa samo ob petkih in še to edino v primeru, da se znajde pri roki kakšna knjiga za branje. Ampak to se nikoli ne zgodi.«

Japonska, ilustracije Ryuichi Shimomura

Slovenija, ilustracije Marlenka Stupica

Srbija, ilustracije Bojana Ban

»Tudi ti bi morala hoditi v šolo in se naučiti bolje pisati,« je pristavila Anica.
»Ne, hvala,« je rekla Pika, »to sem enkrat delala cel dan in sem dobila toliko modrosti vase, da mi še danes brenči po glavi.«

Rusija, ilustracije Svetozar Ostrov